

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u Velikom vijeću, u predmetu broj **AP-1140/19**, rješavajući apelaciju **Davora Dragičevića i Suzane Radanović**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 57. stav (2) tačka b), člana 59. st. (1) i (2) Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – Prečišćeni tekst ("Službeni glasnik Bosne i Hercegovine" broj 94/14), u sastavu:

Mato Tadić, predsjednik

Miodrag Simović, potpredsjednik

Mirsad Ćeman, potpredsjednik

Valerija Galić, sutkinja

Seada Palavrić, sutkinja

Zlatko M. Knežević, sudija

na sjednici održanoj 23. juna 2021. godine, donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI I MERITUMU

Usvaja se apelacija **Davora Dragičevića i Suzane Radanović**.

Utvrđuje se povreda prava na život iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda u predmetu Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka broj T13 0 KTN 0040438 18.

Odluku objaviti u „Službenom glasniku Bosne i Hercegovine”, „Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine”, „Službenom glasniku Republike Srpske” i u „Službenom glasniku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine“.

OBRAZLOŽENJE

I. Uvod

1. Davor Dragičević (u daljnjem tekstu: apelant) iz Banja Luke, kojeg zastupa Ifet Feraget advokat iz Sarajeva, podnio je 15. marta 2019. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) zbog nepostojanja djelotvorne istrage u predmetu Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka (u daljnjem tekstu: Tužilaštvo) broj T13 0 KTN 0040438 18 u predmetu u kojem je donijeta naredba o sprovođenju istrage protiv n.n. počinitelaca zbog postojanje osnova sumnje da je izvršeno krivično djelo ubistva na štetu Davida Dragičevića.
2. Apelant je takođe osporio naredbu o nesprovođenju istrage (protiv imenovanih i drugih pripadnika Ministarstva unutrašnjih poslova RS) Republičkog javnog tužilaštva, Posebno odjeljenje za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala Banja Luka (u daljnjem tekstu: Republičko tužilaštvo) broj T12 1 KTAO 0000777 18 od 23. novembra 2018. godine zbog krivičnog djela Teško ubistvo iz člana 125. stav 2. Krivičnog zakonika Republike Srpske, kao i naredbu o obustavljanju istrage protiv Željka

Karana broj T12 1 KTK 0000768 18 od 31. oktobra 2018. godine i odluka Republičkog tužilaštva br. T12 1 KTP 0000777 18 i T12 1 KTP 0000768 18 2 od 27. decembra 2018. godine, kojim su odbijene pritužbe apelanta na odluke Republičkog tužilaštva.

3. Apelacija je zavedena pod brojem AP-1140/19.
4. Suzana Radanović (u daljnjem tekstu: apelantica) i apelant, koje zastupa Ifet Feraget advokat iz Sarajeva, podnijeli su 26. marta 2021. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv rješenja Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka broj A-851/20, od 24. decembra 2020. godine, T13 0 KTP 0045454 20 2 od 27. januara 2021. godine i T13 0 KTP 0045454 20 od 24. decembra 2020. godine i Naredbe o nesprovođenju istrage broj T 13 0 KT 0045454 18 od 16. novembra 2020. godine.
5. Apelacija je zavedena pod brojem AP-1012/21.

II. Postupak pred Ustavnim sudom

6. Na osnovu člana 23. Pravila Ustavnog suda, od Tužilaštva i Republičkog tužilaštva zatraženo je da dostave odgovor na apelaciju (AP-1140/19) i spis. Pozvani su dostavili odgovor na apelaciju i spise dana 10. i 15. maja 2019. godine.
7. Ustavni sud je dana 27. decembra 2019. godine zatražio dodatne informacije u vezi sa navedenim predmetom od strane Tužilaštva. Tužilaštvo je dana 10. januara 2020. godine dostavilo odgovor na zahtjev Ustavnog suda kao i prateću dokumentaciju. Ustavni sud je dana 1. septembra 2020. godine pozvao Tužilaštvo da ukoliko ima novih relevantnih informacija u vezi sa navedenim predmetom o istom obavijesti Ustavni sud, te opet 29. decembra 2020. godine. Tužilaštvo je odgovorilo na tražnje Ustavnog suda te dostavilo dokumentaciju za koju je smatralo da je relevantna u predmetu (u januaru 2021. godine).
8. Apelant je dana 15. novembra 2019. godine i 3. aprila i 24. novembra 2020. godine dostavio podneske Ustavnom sudu.
9. Ustavni sud je dana 28. aprila 2021. godine zatražio informaciju od Tužilaštva Bosne i Hercegovine o „preuzimanju predmeta Dragičević“. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine je dostavilo odgovor 11. maja 2021. godine.
10. Na osnovu člana 23. Pravila Ustavnog suda, od Tužilaštva je zatraženo da dostavi odgovor na apelaciju AP-1012/21 i spis. Tužilaštvo je dostavilo odgovor i spis.

11. Na osnovu člana 32. Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio da apelaciju AP-1140/19 i AP-1012/21, obzirom da pokreću ista pitanja spoji, vodi jedan postupak i donese jednu odluku pod brojem AP-1140/19.

III. Činjenično stanje

Činjenice u predmetu AP-1140/19

12. Činjenice predmeta koje proizlaze iz apelantovih navoda i dokumenata predloženih Ustavnom sudu, uključujući dostavljeni spis predmeta Tužilaštva sa obimnom dokumentacijom od 23 registratora, mogu se sumirati na sljedeći način.
13. Apelant je otac Davida Dragičevića čije je nestanak apelant prijavio 18. marta 2018. godine. Beživotno tijelo Davida Dragičevića pronađeno je šest dana kasnije 24. marta 2018. godine na ušću rijeke Crkvena u rijeku Vrbas, u Banja Luci.

Nestanak i pronalazak beživotnog tijela Davida Dragičevića i krađa u kući Đ.R.

14. Ustavni sud primjećuje da prema dokumentaciji u spisu, koja je od strane Tužilaštva dostavljena Ustavnom sudu, kao i iz odgovora Tužilaštva, proizilazi da se radi o događajima koji su povezani (smrt Davida Dragičevića i krađa u kući Đ.R.), dok apelant navedeno osporava (odnosno osporavao je i osporava određene zaključke službene istrage u vezi sa navedenim). Međutim, za potrebe ove odluke Ustavni sud navodi ove činjenice ovdje zajedno.
15. Iz dostavljenog spisa proizilazi da je 18. marta 2018. godine Đ.R. prijavio MUP-u Policijska uprava Banja Luka Sektor policije, Policijska stanica Lauš, da je u njegovoj porodičnoj kući u periodu od 02-04 sati ujutro od strane NN lica počinjeno krivično djelo krađe, te da su tom prilikom otuđene stvari iz njegove kuće (laptop, novac, ključevi od kuće, sunčane naočale, internet platna kartica, džepni nož). Isti dan sačinjen je zapisnik o saslušanju Đ.R. na okolnosti krivičnog djela krađe.
16. Prijavu o nestanku lica (David Dragičević) podnijetu od strane apelanta 18. marta 2018. godine, zaprimio je MUP PU Banja Luka, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje za opšti kriminalitet, Odsjek za potrage. Isti dan sačinjen je zapisnik o saslušanju apelanta od strane MUP-a PU Banja Luka. Iz spisa proizilazi da je MUP saslušavao određena lica u vezi njihovih saznanja na okolnost nestanka Davida Dragičevića (zapisnici o saslušanju svjedoka od 18. marta do 23. marta 2018. godine). Takođe, iz spisa proizilazi da je sačinjena službena zabilješka (dana 22. marta 2018. godine) u kojoj je policijski službenik

obavijestio dežurnog tužioca o prijavi nestanka Davida Dragičevića, kojem je prethodila tuča u jednom baru (precizirano) u kojoj je lično učestvovao David, kao i o tuči „prema izjavi jednog svjedoka“ u kojoj je petnaestak momaka tuklo jednog momka, čiji identitet nije utvrđen, te o drugim saznanjima i aktivnostima preduzetim od strane službenih lica. Iz službene zabilješke proizilazi da je dežurni tužilac nakon predočavanja činjenica naveo da u predočenim činjenicama ne prepoznaje elemente krivičnog djela, te da („nam“, kako je navedeno u službenoj zabilješci) ne može nalagati preduzimanje bilo kakvih mjera i radnji, ali da ga obavijestimo o eventualnim naknadnim saznanjima ako u njima prepoznamo obilježja krivičnog djela.

17. Dana 24. marta 2018. godine izvršen je uviđaj na licu mjesta pronalaska beživotnog tijela (Davida Dragičevića), sačinjen je zapisnik o uviđaju pronađenog tijela u koritu rijeke Crkvena, od strane MUP-a PU Banja Luka, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje za opšti kriminalitet, Odsjek za krvne i seksualne delikte. Uviđaj, kako je navedeno u zapisniku uviđaj „vrše policijski službenici“ (navedena imena troje lica), a uviđaju prisustvuju dežurni tužilac i dr. Željko Karan. U zapisniku je između ostalog opisano lice mjesta a u dijelu zapisnika „zatečeno stanje“ je navedeno „Lice mjesta je u potpunosti izmjenjeno na način da su nakon dojave građana pripadnici vatrogasne brigade Banja Luka izvukli tijelo na obalu a potom je od strane mrtvozornika Miljković dr. Saša (prije dolaska uviđajne ekipe) izvršen pregled leša“. U zapisniku je navedeno da se može zaključiti da se radi o licu David Dragičević, a da će zvanična identifikacija biti izvršena narednog dana. Sačinjena je fotodokumentacija.
18. Istog dana (24. marta 2018. godine) Tužilaštvo je izdalo naredbu za obdukciju nadležnom zavodu (JU Zavod za sudsku medicinu Banja Luka).
19. MUP PU Banja Luka, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje za opšti kriminalitet, Odsjek za krvne i seksualne delikte je sačinio službenu zabilješku o izvršenom prepoznavanju tijela Davida Dragičevića od strane apelanta, te su mu predočeni predmeti koji su od strane obducenta pronađeni u džepovima Davida Dragičevića. Iz službene zabilješke koja je sačinjena isti dan proizilazi da je izvršen pregled odjeće Davida Dragičevića (skinut i popisan) i da su izuzeti pronađeni predmeti od strane obducenta kod Davida Dragičevića i isti su pobrojani (između ostalog, novac, džepni nož, privjesak sa ključevima i drugo). Sačinjeni su i drugi dokumenti u vezi sa obdukcijom i fotodokumentacija.

20. Sačinjen je obdukcioni zapisnik, preciziranog obdukcionog broja protokola, sa datumom obdukcije 25. mart 2018. godine, u kojem je navedeno da je obducent dr. Željko Karan (prema pečatu na zapisniku isti je dan 28. marta 2018. godine dostavljen Tužilaštvu). Takođe, iz dostavljenog spisa proizilazi da je dr, Ivica Milosavljević, sudski vješak za oblast medicina-sudska medicina, „na zahtev roditelja sada pokojnog Davida Dragičevića“ –kako je navedeno u samom nalazu - izvršio reobdukciju (28. marta 2018. godine), te sačinio reobdukcioni zapisnik. Takođe, kasnije je tražen i sačinjen nalaz i mišljenje vještaka iz Zagreba (dr. Majer i dugi), koji je dostavljen Tužilaštvu 22. juna 2018. godine.
21. Tužilaštvo je 26. i 27. marta 2018. godine izdalo naredbe za vještačenje prisutnosti alkohola (i opojnih droga) u beživotnom tijelu Davida Dragičevića. Vještačenje je povjereno JU Zavod za sudsku medicinu Republike Srpske i Kriminalističko tehničkom centru MUP Odjeljenje za kriminalističko tehnička istraživanja. Dana 28. marta 2018. godine (prijemni pečat Tužilaštva) Tužilaštvu je dostavljen nalaz nadležnog zavoda (navedenog broja sa datumom 27. mart 2018. godine) vještačenja, analiza prisustva alkohola i opojnih droga u urinu koji su uzeti tokom obdukcije leša Davida Dragičevića i nalaz alkohola u krvi (prijemni pečat Tužilaštva 29. mart 2018. godine) izvršen u Jedinici za forenziku MUP-a.
22. Takođe, MUP, Uprava za organizovani i teški kriminalitet, Jedinica za organizovani kriminalitet i droge je sačinio zapisnik o uviđaju (dana 27. marta 2018. godine) na licu mjesta izvršenja krivičnog djela krađa u kući Đ.R. (od 18. marta 2018. godine); zapisnik o uviđaju (od 27. marta 2018. godine) povodom izvršenog pretresa terena i pronalaska predmeta koji potiču iz krivičnog djela krađa izvršenog na štetu Đ.R. (pronađeni laptop i mobilni telefon marke samsung), MUP je sačinio zapisnike o saslušanju svjedoka na okolnosti krađe izvršene u kući Đ.R., MUP PU Banja Luka, Sektor policije sačinio je zapisnik o prepoznavanju predmeta (povodom krivičnog djela krađe) izvršenog na štetu Đ.R. kao i fotodokumentaciju.
23. MUP Uprava za organizovani i teški kriminalitet dostavila je Tužilaštvu Izvještaj o smrti lica David Dragičević, od 28. marta 2018. godine, u kojem je navedeno kretanje Davida Dragičevića od 17. marta zaključno sa posljednjim snimkom video kamere u 3:43:52 18. marta 2018. godine (što, kako je navedeno, proizilazi iz iskaza svjedoka i video snimaka nadzornih kamera) kada je, kako je navedeno u izvještaju otišao u pravcu mosta na rijeci Crkvena „gdje je na nepoznat način pao u korito rijeke Crkvena“. U izvještaju se navodi

prijava krađe kuće Đ.R., predmeti koji su iz krađe pronađeni kod Davida Dragičevića (prilikom pregleda garderobe pokojnog Davida) i kretanje lica N.Ć. i F.Ć., kao i da je apelant iznio određena saznanja u vezi sa tučom više lica u krugu mašinske škole koja se može dovesti u vezi sa smrtnim slučajem njegovog sina, te je navedeno da je istoga dana izvršena provjera navoda u krugu Mašinske škole, da je pronađena I.V. kojoj nisu bile poznate bilo kakve okolnosti u vezi sa tučom, niti je o tome pričala.

24. MUP (različiti odjeli) je saslušavao brojene svjedoke na okolnosti nestanka Davida Dragičevića i na okolnosti kretanja Davida Dragičevića, ali i nekih drugih lica. Traženi su snimci video nadzora (prema zahtjevima MUP-a uložnim u spis za predaju video nadzora isti su zatraženi od banaka, vjerskih objekata, knjižara, ugostiteljskih objekata i drugih). Ispitani su svjedoci koji su imali određena saznanja u vezi sa nekim dešavanjima u noći 17/18. marta 2018. godine.
25. Dana 30. marta i 2. aprila 2018. godine u Tužilaštvu je saslušan svjedok na okolnosti smrti Davida Dragičevića (u vezi sa dešavanjima na dan 18. marta 2018. godine ujutro ispred kuće u kojoj svjedok živi).
26. Tužilaštvo je izdalo naredbe za provođenje određenih vještačenja, između ostalih vještačenje telefona pronađenog u odjeći smrtno stradalog Davida Dragičevića; naredbe za vještačenje bioloških tragova na određenim predmetima; naredba (od 26. aprila 2018. godine) za vještačenje prisustva alkohola i opojnih droga u krvi i urinu Davida Dragičevića (vještačenje povjereno Vojnomedicinskoj akademiji Beograd); naredbe za uticaj alkohola na sudski organizam, naredbu za vještačenja uređaja za pohranjivanje video zapisa nadzornih kamera, vještačenje tragova krvi i druge.
27. Izvršena je rekonstrukcija događaja u kući Đ.R., a radi utvrđivanja činjenica i okolnosti u vezi smrti Davida Dragičevića. Vršene su analize kretanja Davida Dragičevića, operativno kriminalističke analize ostvarenih telefonskih kontakata Davida Dragičevića i drugih lica. Vršena su poligrafska ispitivanja određenih lica i sačinjen izvještaj o tome. Izvršene su kriminalističko tehničke obrade više lica.
28. Takođe, iz dostavljene dokumentacije u spisu proizilazi da su određeni prijedlozi Tužilaštva da Osnovni sud u Banja Luci izda naredbe koje je Tužilaštvo tražilo, odbijeni rješenjem Osnovnog suda, iz razloga što prijedlog Tužilaštva nije sadržavao opis krivičnog djela za koje se sumnja da je izvršeno (29. maj 2018. godine).

Naredba o sprovođenju istrage

29. Na osnovu člana 43. stav 2. tačka b) i člana 224. stav 1. ZKP, dana 28. juna 2018. godine Tužilaštvo je donijelo naredbu broj T13 0 KTN 0040438 18 o sprovođenju istrage protiv više NN izvršilaca zbog postojanja osnova sumnje da su dana 18. marta 2018. godine na navedenom mjestu, verbalno, bijesnim i histeričnim glasom napali Davida Dragičevića upućujući mu prijetnje, te su i fizički napali na oštećenog, pa je oštećeni uslijed takvog napada i verbalnih prijetnji, plašeći se za svoj život bježao od izvršilaca i pao niz strmu obalu rijeke Crkvene u nabujalu rijeku, ili su ga izvršiooci gurnuli u rijeku, da bi ukratko nakon dospijea u vodu kod oštećenog nastupila smrt uslijed utopljenja, a leš je pronađen u 24. marta 2018. godine u rijeci Crkvena, u neposrednoj blizini ušća u rijeku Vrbas; dakle, drugog lišili života čime bi učinili krivično djelo ubistva iz člana 124. stav 1. u vezi sa članom 37. Krivičnog zakonika Republike Srpske (u daljnjem tekstu: KZ).
30. Tužilaštvo (i MUP) nakon donošenja naredbe za sprovođenje istrage je saslušavalo svjedoke, tražilo vještačenja (ili dopunu/dodatna vještačenja), tražilo od nadležnog suda izdavanje određenih naredbi operateru telekomunikacija za dostavu određenih podataka, naredbe za pretresanje laptopa, usb stika, donosilo naredbe za vještačenje hard diska (precizirano), ispitivalo informacije do kojih dolazi uključujući i provjere navoda apelanta kao i majke Davida Dragičevića, te advokata koji ih zastupaju, tražilo pravnu pomoć i van Bosne i Hercegovine odnosno dostavljanje podataka i dokumentacije, te vršilo (i tražilo) kriminalističku obradu određenih lica i poduzimalo brojne druge radnje. Između ostalih poduzetih radnji, a nakon donošenja naredbe o sprovođenju istrage Tužilaštvo je Upravi kriminalističke policije MUP uputilo pismeni zahtjev za hitno preduzimanje određenih radnji i provjera dana 1. oktobra 2018. godine (sa tačno navedenim zadacima pored provođenja operativnog plana ovlaštenih službenih lica koji je sačinjen – odnosno da se određena lica „ponovo detaljno“ saslušaju, da se provjeri alibi određenih lica, da se utvrde imena određenih lica, provjere određeni podaci i provede vještačenje i drugo).
31. Prema stanju spisa, odnosno kako proizilazi iz odgovora dostavljenog 10. januara 2020. godine, te kasnijih odgovora (dostavljenih na upit Ustavnog suda), Tužilaštvo je i dalje poduzimalo određene radnje i istraga je u toku.

Ostale radnje i postupci koji su pratili istragu

32. Dana 2. aprila 2018. godine apelant se putem punomoćnika obratio Tužilaštvu sa zahtjevom da mu se dostavi Izvještaj MUP povodom smrt Davida Dragičevića, te

podneskom na kojem je prijemni pečat Tužilaštva (2. april 2018. godine) predlaže pribavljanje određenih dokaza koji su navedeni (otprilike) na 2 lista.

33. Usljed nezadovoljstva javnosti (građana) zbog (ne)postupanja u ovom predmetu, formirana je samoinicijativno grupa „Pravda za Davida“, koja je djelovala putem društvenih mreža, te se okupljala na određenim mjestima u Banja Luci, a Tužilaštvo je pratilo dešavanja i informacije koje su se iznosile u navedenoj grupi, objavljivanje tekstova članova grupe, novinara i drugih. Takođe, Tužilaštvo je dobijalo određene pritužbe od strane pripadnika MUP-a i drugih lica upravo zbog pisanja i izjava članova navedene grupe i primalo anonimne prijave.
34. Iz dostavljene dokumentacije proizilazi da je Narodna skupština Republike Srpske, Anketni odbor (u daljnjem tekstu: Anketni odbor) sa ciljem sagledavanja svih relevantnih činjenica vezanih za slučaj stradanja Davida Dragičevića tražila od Tužilaštva informacije i spoznaje u vezi sa navedenim slučajem. Takođe, iz spisa proizilazi da je Glavni okružni javni tužilac dostavio Anketnom odboru informaciju u vezi sa slučajem stradanja Davida Dragičevića, u kojoj je između ostalog navedeno „Zbog osjetljivosti predmeta i pritiska javnosti, na proširenom kolegiju Republičkog tužilaštva, a na moj zahtjev određena su dva tužioca Republičkog tužilaštva koja će vršiti nadzor nad radom postupajućeg tužioca, pored nadzora koji provodim ja, kao glavni tužilac“.
35. Takođe, iz dostavljenog spisa proizilazi da je apelant tražio izuzeće postupajućeg tužioca očigledno (kako stoji u izjašnjenju postupajućeg tužioca dostavljenom u spis) iz razloga nezadovoljstva njegovim radom, nesaradnjom sa porodicom Davida Dragičevića, kao i zbog privatnih i poslovnih odnosa sa jednim od policijskih službenika, zbog čega se, kako je navedeno, nameće zaključak o postojanju osnovane sumnje u njegovu pristrasnost. Postupajući tužilac je Kolegiju tužioca dostavio svoje izjašnjenje u pogledu zahtjeva i naveo radnje koje je poduzeo u konkretnom predmetu. Kolegij Tužilaštva je 18. aprila 2018. godine donio rješenje kojim je odbacio zahtjev apelanta za izuzeće postupajućeg tužioca kao nedozvoljen, odnosno suprotan odredbi člana 38. Zakona o krivičnom postupku (u daljnjem tekstu ZKP) iz kojeg proizilazi da zahtjev mogu postaviti strane ili branilac.
36. Ustavni sud napominje da se u dostavljenim registratorima nalaze „prijave krivičnog djela „Ubistvo“ nad Davidom Dragičevićem“ protiv „nepoznatog i još uvijek slobodnog počinioca“, poslate Tužilaštvu od strane građana.

37. Ustavni sud ukazuje (obzirom da to ima veze sa konkretnim predmetom) da je Tužilaštvo pred Osnovnim sudom u Banja Luci podiglo optužnicu (koja je kako Tužilaštvo u odgovoru navodi potvrđena) protiv M.M. i Z.B. jer su postupajući kao policijski službenici prilikom popisivanja, označavanja, sušenja i pakovanja odjevnih predmeta skinutih sa tijela Davida Dragičevića prilikom izvršene obdukcije, u namjeri da spriječe dokazivanje eventualnih bioloških tragova na odjevnom predmetu—muškim boksericama, koje su mogle poslužiti kao dokaz u krivičnom predmetu zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 124, stav 1. KZ, u vezi sa članom 37. na štetu lica David Dragičević, taj odjevni predmet bacili u otpad, dakle u namjeri da spriječe ili otežaju dokazivanje uništili predmet koji služi kao dokaz, čime su učinili krivično djelo Sprečavanje dokazivanja iz člana 336. stav 1. KZ.
38. Takođe, iz podneska apelanta od 23. novembra 2020. godine proizilazi da je Tužilaštvo 16. novembra 2020. godine donijelo naredbu o nesporovođenju istrage protiv prijavljenog S.K. zbog krivičnog djela Sprečavanje dokazivanja iz člana 336. stav 1. KZ i krivičnog djela Davanje lažnog iskaza iz člana 335. stav 4. u vezi sa stavom 3. KZ, a po krivičnoj prijavi Z.B., jer ne postoje osnovi sumnje da je prijavljeno lice učinilo krivično djelo. U dopisu se navodi da će apelant protiv navedene naredbe uložiti pritužbu. Uz podnesak od 23. novembra 2020. godine apelant je dostavio i članak objavljen na portalu Nova.rs (koji su prenijeli i drugu portali) pod nazivom „Pravda za Davida: Obducent otkiva kako je Dragičević ubijen“ u kojem je dr. Radovan Furtula, član obducentuskog tima VMA, na čijem je čelu bio dr. Ivica Milosavljević koji je radio reobdukciju tijela Davida Dragičevića, iznio detalje „koji potvrđuju sve navode iz predmetne apelacije o neprovođenju adekvatne istrage ubistva Davida Dragičevića“.

Osporene odluke Republičkog tužilaštva

Naredba o obustavljanju istrage protiv Željka Karana

39. Republičko tužilaštvo (Posebno odjeljenje za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala) donijelo je naredbu o obustavljanju istrage broj T12 1 KTK 0000768 18 od 31. oktobra 2018. godine, na osnovu člana 43. stav 2. tačka b) i člana 232 stav 1. tačka a) ZKP. Navedenom naredbom obustavljena je istraga protiv osumnjičenog Željka Karana, provedena zbog postojanja osnova sumnje da je učinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 315. KZ i krivično djelo

Nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ, jer djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo.

40. U naredbi kojom je istraga obustavljena je navedeno sljedeće.
41. Uprava kriminalističke policije MUP-a je Tužilaštvu podnijela Izvještaj o počinjenim krivičnim djelima (navedenog broja) protiv Željka Karana, direktora Zavoda za sudsku medicinu Republike Srpske (u daljnjem tekstu: Zavod), zbog, kako se navodi, postojanja osnova sumnje da je učinio krivično djelo Zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja iz člana 315. KZ i krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ.
42. Tužilaštvo je svojim aktom navedenog broja od 25. septembra 2018. godine kompletan krivični predmet koji se odnosi na navedeni izvještaj o počinjenim krivičnim djelima dostavilo Posebnom odjeljenju za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala Republičkog tužilaštva na dalje nadležno postupanje s obzirom da je, kako se navodi, prijavljeno lice imenovano od strane Vlade Republike Srpske.
43. Nakon dostavljanja predmeta na uvid i dalje nadležno postupanje Republičko tužilaštvo je zaključilo da je nadležno za krivično gonjenje u ovom krivičnom predmetu. Republičko tužilaštvo se pozvalo na odredbu člana 3. stav 1. tač. 36. i 40. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o suzbijanju korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala, te dalje navelo sadržaj odnosno navode iz izvještaja o učinjenim krivičnim djelima - da je osumnjičeni u vremenskom periodu od 26.marta 2018. goline do 27.marta 2018. godine u službenim prostorijama Zavoda, kao direktor Zavoda postupio po naredbi za vještačenje Tužilaštva navedenog broja i datuma, te izvršio toksikološko vještačenje odnosno vještačenje prisutnosti alkohola i opojnih droga u postmortalnom uzorku urina koji je uzet tokom obdukcije leša oštećenog Davida Dragičevića iako je bio svjestan da, kako se navodi, nije smio postupiti po naredbi jer za vršenje toksikoloških vještačenja u Zavodu za sudsku medicinu nije formirana namjenska laboratorija za forenzičku toksikologiju. U izvještaju o učinjenom krivičnom djelu se navodi da je osumnjičeni nakon zaprimanja naredbe za vještačenje, kao i krvi i urina koji su uzeti prilikom obdukcije, izvršio vještačenje analizom prisustva opojnih droga u postmortalnom uzorku urina dok je tokom sprovođenja vještačenja konstatovano da uzorak krvi koji je dostavljen na vještačenje nije podoban za analizu prisustva alkohola koji se obavlja enzimatskom metodom imajući u vidu da se radi o postmortalnom uzorku koji je djelimično koagulisan a djelimično emulizovan. Takođe se navodi da je analiza izvršena na odgovarajućoj

aparaturi i uz upotrebu reagenasa koji su, kako se ističe, dizajnirani za utvrđivanje prisustva i koncentracije alkohola i opojnih droga u urinu. U izvještaju se konstatuje da je osumnjičeni sačinio nalaz vještačenja iako je znao da za vršenje toksikoloških vještačenja u Zavodu ne postoji formirana namjenska laboratorija za forenzičku toksikologiju te je na taj način osumnjičeni, kako se navodi, prekoračenjem granica svog službenog ovlaštenja teže povrijedio prava oštećenog Davida Dragičevića te doveo u zabludu postupajućeg tužioca Tužilaštva, istražne organe, stručna lica, odnosno Ivicu Milosavljevića koji je, kako se navodi, od strane tužilaštva saslušan u svojstvu stručnog svjedoka i koji je vršio reobdukciju tijela pokojnog Davida Dragičevića, a koji je prilikom sačinjavanja nalaza reobdukcije koristio podatke iz nalaza i mišljenja izvršenog vještačenja prisutnosti alkohola i opojnih droga koji je sačinio osumnjičeni. U izvještaju se takođe konstatuje da je osumnjičeni nalaz i mišljenje izvršenog vještačenja tužilaštvu dostavio bez odgovarajućeg broja protokola a da u istom nigdje nije konstatovao da se radi o skrining analizi odnosno da nalaz koji je sačinio nema dokaznu snagu. U izvještaju o učinjenom krivičnom djelu se navodi da je u spornom nalazu i mišljenju konstatovano da je u ispitivanim uzorcima ustanovljeno prisustvo etil alkohola u koncentraciji od 1,32 promila kao i prisustvo THC (tetrahidroksikanabinola) koji ima granične pozitivne vrijednosti, na donjoj granici analitičkog praga osjetljivosti kao i prisustvo LSD. Uprava kriminalističke policije MUP navedene tvrdnje je potkrijepila pribavljenim aktom Zavoda u kojem se, između ostalog, navodi da u toj ustanovi ne postoji formirana namjenska laboratorija za forenzičku toksikologiju odnosno da se Zavod ne bavi toksikološkim analizama koje imaju definitivnu dokaznu vrijednost u sudskom postupku. Svoj zaključak o postojanju osnova sumnje da je osumnjičeni učinio krivično djelo na način kako mu je izvještajem o učinjenom krivičnom djelu stavljeno na teret, Uprava kriminalističke policije MUP je potkrijepila i aktom Glavnog republičkog zdravstvenog inspektora u kojem je navedeno da Zavod posjeduje rješenje Ministarstva pravde Republike Srpske kojim se utvrđuje da Zavod ispunjava sve uslove za vršenje poslova vještačenja iz oblasti zdravstva (nadalje precizirano), te ostalim dijelovima ovog akta koji su navedeni. Na osnovu izvještaja o učinjenom krivičnom djelu osumnjičenom se takođe stavlja na teret izvršenje produženog krivičnog djela Nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ na taj način što je osumnjičeni u gore navedenom vremenskom periodu u Banjoj Luci, u svojstvu direktora Zavoda, u službenim prostorijama Zavoda, postupajući po naredbi Tužilaštva navedenog broja i datuma izvršio obdukciju tijela oštećenog Davida Dragičevića, kojom prilikom je, kako se navodi, nesavjesno postupao iako je bio svjestan ili je bio dužan i mogao biti svjestan da

će uslijed njegovog činjenja nastupiti teža povreda prava oštećenog Davida Dragičevića. Naime, osumnjičeni je izvršio obdukciju tijela i tom prilikom sačinio obdukcioni zapisnik navedenog broja protokola, kojom prilikom, kako se ističe, nije postupio u skladu sa Zakonom o zdravstvenoj zaštiti Republike Srpske odnosno u skladu sa Pravilnikom o postupku obavljanja obdukcije tako što prilikom obdukcije nije izuzeo uzorke dlaka dobijenih čupanjem, a što je potkrijepljeno aktom Republičkog inspektorata Republike Srpske. Pored navedenog u izvještaju o učinjenom krivičnom djelu takođe se konstatuje da je osumnjičeni prilikom sačinjavanja obdukcionog zapisnika na trećoj strani istog naveo: „Nosne kosti su cijele" te na četvrtoj strani naveo: „Pregledane su kosti“ glave, vrata, trupa i ekstremiteta i na njima nisu ustanovljeni znaci preloma". U odnosu na ove navode obdukcionog zapisnika u izvještaju o učinjenom krivičnom djelu se podvlači da je doktor Ivica Milosavljević u sačinjenom zapisniku u reobdukciji na strani 2 istog naveo: „Preparisani su koža i potkožno meko tkivo lica i tom prilikom je ustanovljeno sledeće: na lijevoj nosnoj kosti, sredinom kosti i poprečno locirano kratka linijska fisura, okolno tkivo krvlju podliveno", a na " strani 4 istog zapisnika konstatovano je da su: „Pregledane kosti glave, vrata/ trupa i ekstremiteta i na njima osim opisane fisure lijeve nosne kosti nisu ustanovljeni znaci preloma drugih kostiju". U izvještaju se takođe konstatuje da je dr Ivica Milosavljević, u svojoj izjavi datoj u Tužilaštvu, između ostalog naveo da je preparacijom tkiva lica utvrdio i jednu fisuru odnosno nepotpuni crtasti prelom. Pored navedenih tvrdnji, svoje navode da je osumnjičeni nesavjesno postupao u vršenju službe, podnosilac izvještaja o učinjenom krivičnom djelu potkrepljuje da isti za sebe kao direktora zdravstvene ustanove a tako ni za zaposlene u istoj od Komore doktora medicine nije pribavio licence za rad koje su propisane Zakonom o zdravstvenoj zaštiti Republike Srpske i Zakonom o zdravstvenim komorama. Navedeni su dokazi dostavljeni uz izvještaj o učinjenom krivičnom djelu.

44. Kako je navedeno u aktu Republičkog tužilaštva u toku istrage, pored dokaza uz izvještaj o učinjenom krivičnom djelu od Tužilaštva je pribavljen i izvršen je uvid u spis tog tužilaštva broj T13 0 KTN 0040438 18 koji se odnosi na istragu okolnosti smrti Dragičević Davida, a pored toga Republičko tužilaštvo je u toku istrage, u cilju potpunog utvrđivanja činjeničnog stanja u ovoj krivičnoj stvari, u svojstvu svjedoka saslušalo Želimira Lepira, Dalibora Vreću, Sinišu Kostreševića, Sinišu Bereta i Darka Radića.
45. Cijeneći pribavljene dokaze pojedinačno i u međusobnoj vezi te dovodeći iste u vezu sa odbranom osumnjičenog Željka Karana, date prilikom ispitivanja u svojstvu

osumnjičenog pred ovlaštenim službenim licima Uprave kriminalističke policije MUP-a i u vezu sa navodima iz izvještaja o učinjenim krivičnim djelima, Republičko tužilaštvo je zaključilo da djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo, o čemu je dalo sljedeće razloge:

46. Republičko tužilaštvo je navelo da su ovlaštena službena lica Uprave kriminalističke policije MUP-a u toku preduzimanja radnji koje su prethodile podnošenju izvještaja o učinjenim krivičnim djelima u svojstvu osumnjičenog ispitala Karan Željka na sve okolnosti izvršenja krivičnih djela koja su mu stavljena pa teret, uz prisustvo branioca kojeg je on angažovao i da mu je saopšteno šta mu se stavlja na teret. Na osnovu izvršenog uvida u cjelokupan dostavljeni spis Republičko tužilaštvo je zaključilo da je ova istražna radnja preduzeta bez prethodnog obavještavanja nadležnog tužioca i bez nadzora nadležnog tužioca -Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala Republičkog javnog tužilaštva Republike Srpske, shodno odredbama člana 3. stav 1. tačka 36. i 40. Zakona o izmjeni i dopunama zakona o suzbijanju korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala. Na osnovu prikupljenih dokaza evidentno je da ovlaštena službena lica, prilikom preduzimanja radnji u ovom predmetu, pa na kraju i ispitivanja osumnjičenog i podnošenja izvještaja o učinjenom krivičnom djelu, nisu postupala pod nadzorom nadležnog tužioca, te su dalje navedene poduzete radnje (strana 7.), te su na navedene okolnosti saslušani svjedoci i Siniša Kostrešević, Siniša Bereta, Darko Radić, Dalibor Vrećo i Želimir Lepir čije su izjave navedene u aktu Republičkog tužilaštva.
47. Imajući u vidu naprijed iznesene činjenice, kako je navedeno u aktu Republičkog tužilaštva (strana 10), može se zaključiti da predmetne radnje ovlaštenih službenih lica, koje su preduzete prije podnošenja izvještaja o krivičnom djelu, nisu izvršene nakon obavještavanja nadležnog tužioca Republičkog tužilaštva niti je obezbijeđen nadzor nad radom ovlaštenih službenih lica u ovom predmetu od strane nadležnog tužioca, kako je to propisano odredbom člana 226. ZKP.
48. Izvještaj o učinjenim krivičnim djelima od strane Uprave kriminalističke policije MUP-a dostavljen je tužilaštvu koje nije nadležno za postupanje u ovom krivičnom predmetu. S druge strane, Republičko tužilaštvo je, na osnovu pažljive i svestrane analize izjava svjedoka, objektivnih dokaza kao i navoda odbrane osumnjičenog Željka Karana, zaključilo da u konkretnom slučaju djelo za koje se osumnjičeni tereti nije krivično djelo iz sljedećih razloga.

49. Naime, u odnosu na navode izvještaja o učinjenom krivičnom djelu na osnovu kojih se osumnjičeni tereti da je prekoračio granice svojih ovlašćenja tako što je, postupajući po naredbi Tužilaštva, izvršio toksikološko vještačenje odnosno vještačenje prisutnosti alkohola i opojnih droga u posmortalnom uzorku urina koji je uzet tokom obdukcije leša oštećenog Davida Dragičevića, a da za vršenje toksikoloških vještačenja u Zavodu nije formirana namjenska laboratorija za forenzičku toksikologiju niti ova ustanova posjeduje potrebna odobrenja za vršenje toksikoloških vještačenja te sačinio nalaz u kojem je konstatovano da je u ispitivanim uzorcima ustanovljeno prisustvo etil alkohola od 1,32 promila kao i prisustvo THC (tetrahidroksikanabinol) koje ima granično pozitivne vrijednosti, na donjoj granici analitičkog praga osjetljivosti kao i prisustvo LSD, a nakon sačinjavanja nalaza isti bez broja protokola dostavio Tužilaštvu i na taj način teže povrijedio prava oštećenog Davida Dragičevića, Republičko tužilaštvo je zaključilo da u odnosu na ove navode djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo.
50. U tom pravcu Republičko tužilaštvo navodi odbranu Željka Karana koju je iznio pred ovlaštenim službenim licima, i naveo da je tačno da je postupio po naredbi postupajućeg tužioca Tužilaštva i obavio navedenu analizu. Osumnjičeni navodi da je prije obavljanja analize pozvan od strane načelnika Uprave za organizovani i teški kriminalitet MUP i postupajućeg tužioca koji su ga i pitali u vezi sa mogućnostima takve analize u Zavodu. Navodi da im je detaljno obrazložio da Zavod ima uređaj koji služi za preliminarna testiranja te da se na istom može kvalitativno i kvantitativno utvrditi koncentracija alkohola a da se najčešće droge i najčešće psihoaktivne supstance koje taj uređaj radi mogu utvrditi samo da li nešto postoji ili ne, odnosno da se radi samo o kvalitativnom a ne i kvantitativnom utvrđivanju. Osumnjičeni navodi da je nakon tih objašnjenja i u skladu sa objašnjenjem Tužilaštvo dostavilo Zavodu naredbu za predmetno toksikološko vještačenje te osumnjičeni navodi da je analizu obavio istog dana kako bi nadležnim organima izašao u susret u potpunosti. Nakon izvršene analize, kako dalje navodi, uzorak krvi je vratio Kriminalističko-tehničkom centru jer je bio u stanju nepodobnom za analizu koja se provodi enzimatskom metodom a uzorak urina bio je podoban pa je i analiziran na osnovu naredbe tužioca a nalazi su konstatovani u iskazanom mišljenju vještaka. Isti opisuje samu analizu, kako je vršena i čime. Osumnjičeni u svojoj odbrani navodi da se Zavod kao javna ustanova nalazi na listi ustanova kod Ministarstva pravde Republike Srpske i licenciran ja kao ustanova koja se bavi sudskom medicinom, forenzičkom genetikom i forenzičkom toksikologijom te da toksikološka laboratorija treba da doživi dalji razvoj u

smislu uvođenja novih uređaja i novih metoda i da će se tome pristupiti kad se za to steknu uslovi. Nadalje, osumnjičeni je naveo i da nije tačno da je nalaz vještačenja izdat bez broja protokola ističući da nalaz koji je izdat posjeduje broj OP-166/18 a uz nalaz Zavod dostavlja propratni akt sa brojem zavodskog protokola te da se tako postupa u svim slučajevima. Osumnjičeni je istakao da ništa nije uradio samostalno već je postupao po naredbi tužioca, nastojeći da to uradi maksimalno efikasno i ekspeditivno te da je, postupajući po naredbi tužioca, uradio samo ono što je mogao uraditi i ništa preko toga kao i da mu nije jasno u čemu je i na koji način zloupotrijebio službeni položaj.

51. U aktu Republičkog tužilaštva je navedeno da je odbrana osumnjičenog u suštini je potkrepljena aktom Zavoda od 11.maja 2018. godine.
52. Nadalje, kako je navedeno u aktu Republičkog tužilaštva, na ove okolnosti osumnjičeni u svojoj odbrani navodi da je o ovim činjenicama upoznao načelnika Uprave za organizovani i teški kriminalitet MUP-a i postupajućeg tužioca koji provodi istragu u vezi sa utvrđivanjem okolnosti nastanka smrti Davida Dragičevića, te da je tek nakon njihovog upoznavanja o tim činjenicama, postupajući tužilac izdao Naredbu za vještačenje prisustva alkohola i opojnih droga Zavodu.
53. Republičko tužilaštvo je navelo da tvrdnja u izvještaju o krivičnom djelu kako je osumnjičeni svojim postupanjem doveo u zabludu postupajućeg tužioca, istražne organe i druga stručna lica nije potkrepljena niti jednim dokazom koji je dostavljen uz izvještaj, već upravo suprotno, dokazi koji se prilažu uz izvještaj upućuju na zaključak da je osumnjičeni tužilaštvo i policiju obavijestio o navedenim činjenicama. U prilog ovakvog zaključka ide i činjenica da je Tužilaštvo naknadno izdalo naredbu za vještačenje odnosno vršenje toksikološko – hemijske analize na prisustvo alkohola i opojnih droga Vojno - medicinskoj akademiji u Beogradu. Prema izvještaju o rezultatima toksikološko - hemijske analize Odjeljenja za toksikološku hemiju Instituta za toksikologiju i farmakologiju - Centra za kontrolu trovanja Vojno - medicinske akademije u Beogradu u analiziranim uzorcima krvi i urina pokojnog Davida Dragičevića utvrđeno je prisustvo određenih koncentracija metanola i etanola u krvi i urinu koje su u osnovi u granicama vrijednosti koje su prethodno utvrđene toksikološko-hemijskom analizom Zavoda u odnosu na stepen alkohola u urinu te analizom alkohola u krvi izvršenom od strane Jedinice za forenziku, Kriminalističko - tehničkog centra Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske.

54. S druge strane, činjenica je da je u nalazu Vojno - medicinske akademije konstatovano da toksikološko - hemijskom analizom uzorka urina nije dokazano prisustvo opijata morfijske strukture, kanabipoida, MDMA, amfetamina i kokaina odnosno u analiziranim uzorcima krvi i urina nije dokazano prisustvo opijata morfijske strukture (morfij, kodein, 6-monoacetilmorfin) kokaina, metabolit kokaina, amfetamina, metanfetamina, MDMA, metadona, tramadola i atropina te analizom uzorka urina nije utvrđeno prisustvo tetrahidrokanabinola i LSD. Činjenica je da je osumnjičeni u svojoj odbrani iznio da se radi samo o kvalitativnoj skrining analizi na prisustvo opijata a ne o definitivnom nalazu i mišljenju o utvrđenom prisustvu opijata u organizmu, što je nadležno tužilaštvo kasnije i opredijelilo da vještačenje putem toksikološko - hemijske analize povjeri drugoj ustanovi specijalizovanoj i opremljenoj u potpunosti za tu vrstu vještačenja. U prilog ovakvog zaključka idu i navodi svjedoka Želimira Lepira koji navodi da je dr Željko Karan njemu i postupajućem tužiocu Daliboru Vreći objasnio da ti instrumenti na kojima on obavlja ovu vrstu vještačenja nisu toliko pouzdani da bi mogao tačno i precizno odrediti, u smislu validnog dokazivanja u krivičnom postupku, koncentraciju opojnih droga u urinu ispitanika već da se praktično radi o preliminarnom nalazu i da su zbog toga oni i izdali novu naredbu za vještačenje Vojno - medicinskoj akademiji u Beogradu.
55. Republičko tužilaštvo je istaklo da je osumnjičeni postupao po naredbi za vještačenje nadležnog tužilaštva te da je, prema raspoloživim dokazima Zavod licenciran za vršenje vještačenja iz oblasti sudske medicine, forenzičke genetike i forenzičke toksikologije.
56. Prema izvještaju o krivičnom djelu u odnosu na prednje navode, osumnjičenom se stavlja na teret izvršenje krivičnog djela Zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja iz člana 315. KZ. Na osnovu sveobuhvatne analize pribavljenih dokaza koji se odnose na ove navode izvještaja o krivičnom djelu, cijeneći naprijed iznesene činjenice, Republičko tužilaštvo je zaključilo da osumnjičeni nije iskoristio svoj službeni položaj odnosno ovlašćenje, nije prekoračio granice svojih službenih ovlašćenja niti je propustio da izvrši neke službene radnje koje bi se mogle kvalifikovati kao neizvršenje službene dužnosti niti je, opisanim postupanjem u vezi sa izvršenim toksikološkim vještačenjem, sebi ili drugom pribavio neku korist, drugom nanio neku štetu ili teže povrijedio prava drugog. U izvještaju o učinjenom krivičnom djelu se takođe konstatuje, kao potkrepljenje osnova sumnje da je osumnjičeni učinio predmetno krivično djelo, da je isti nalaz analize prisustva opojnih droga u posmortalnom uzorku urina dostavio bez broja protokola odnosno da nije izvršio protokolisanje nalaza. Međutim, osumnjičeni u svojoj odbrani

navodi da je nalaz dostavio tužilaštvu pod brojem OP-166/18 a ista ta činjenica utvrđena je na osnovu izvršenog uvida u predmetni nalaz analize u kojem je konstatovano da je datum izrade nalaza 27. mart 2018. godine, da je isto izvršeno na zahtjev odnosno po naredbi Tužilaštva te da se odnosi na broj predmeta OP-166/18, uz navođenje imena postupajućeg tužioca u navedenom krivičnom predmetu.

57. Na osnovu izloženog u odnosu na prednje navode izvještaja o učinjenim krivičnim djelima Republičko tužilaštvo je zaključilo da djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo.
58. Nadalje, Republičko tužilaštvo je navelo da se osumnjičenom na osnovu izvještaja o učinjenim krivičnim djelima takođe stavlja na teret da je učinio krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ na taj način da, kako je navedeno, svjesnim kršenjem Pravilnika o postupku obavljanja obdukcije koji se odnosi na sudsko - medicinski postmortalni protokol, prilikom obdukcije leša Davida Dragičevića nije izuzeo uzorke dlaka dobijenih čupanjem te u obdukcionom zapisniku nije evidentirao povredu kod oštećenog u vidu kratke linijske fisure lijeve nosne kosti, a koja je kasnije evidentirana prilikom reobdukcije, te nije pribavio licencu za rad od strane Komore doktora medicine Republike Srpske, kako je to propisano Zakonom o zdravstvenoj zaštiti Republike Srpske i Zakonom o zdravstvenim komorama čime je, kako se u izvještaju navodi, nastupila teža povreda prava oštećenog Davida Dragičevića.
59. Opet iznoseći odbranu osumnjičenog Željka Karana, Republičko tužilaštvo je navelo da je isti istakao da je u Pravilniku o izvođenju obdukcija navedeno da je tokom obavljanja obdukcije potrebno uzeti nesporne uzorke za potreba obavljanja DNK analize koje su podobni za trajno arhiviranje pa je navedeno da se radi o uzorcima dlaka koji se dobijaju čupanjem odnosno uzorcima krvi u formi tzv. suve krvne mrlje. U opštem slučaju, to ne znači da se uvijek moraju uzeti oba uzorka posebno ako neki od uzoraka nije podoban za trajno arhiviranje, dovoljno je uzeti jedan ili drugi a po mogućnosti mogu i oba. Osumnjičeni je istakao da je cilj da se uzme podoban uzorak za trajno arhiviranje a u konkretnom slučaju, kako ističe, mrtvo tijelo stradalog provelo je nekoliko dana u vodi pa je dlaka samim tim degradirana, voda u kojoj se nalazilo tijelo je takva da se u nju sliva i kišna i kućna odnosno fekalna kanalizacija pa je stoga njegova kosa strašno kontaminirana doslovno svim i svačim, a osim toga bilo je evidentno da je, kako navodi, kosa oštećenog zaživotno bila intenzivno frizerski tretirana jer je bila spletena u tzv. dredove. Po zaključku osumnjičenog sve navedeno očigledno svjedoči u prilog tome da je takav

uzorak potpuno nepodoban za arhiviranje, u takvom stanju uzorak veoma brzo posmortalno propada, ubuđa se i slično te bi uzimanje takvog uzorka za koji se unaprijed zna da je degradiran i kontaminiran „bilo stručni idiotizam“. Osumnjičeni navodi da je tokom obdukcije uzet uzorak suve krvne mrlje na filter papiru koji je osušen i spakovan po pravilima struke a kasnije je isti poslužio svojoj namjeni odnosno iz tog uzorka dobijen je nesporni DNK oštećenog koji je bio polazna osnova za dalje komparacije tokom obavljanja DNK analize. Osumnjičeni je naveo da je izvršio obdukciju leša Davida Dragičevića te da je tokom iste konstatovao povrede za koje je u obdukcionom zapisniku naveo da su zaživotne, nastale djelovanjem tupe mehaničke sile, da su u pitanju lake tjelesne povrede i da su iste mogle nastati i u fizičkom sukobljavanju sa jednim ili više lica. Dalje navodi da je informisan da je tokom reobdukcije nađena povreda, fisura nosne kosti, ali da njemu nikada niko nije dostavio ni reobdukcioni zapisnik ni fotodokumentaciju. Osumnjičeni navodi da je moguće da je postojala fisura odnosno napuknuće nosne kosti te da je takva povreda sama po sebi takođe laka tjelesna povreda, nastala djelovanjem tupe mehaničke sile, ista je mogla nastati u nekom fizičkom sukobu ali je mogla nastati i postmortalno. U svojoj odbrani osumnjičeni dalje ističe da tokom obdukcije ta povreda nije viđena iz razloga što se prilikom rutinskih obdukcija ne obavlja skidanje kože sa lica da bi se izbjeglo teško izobličenje fizionomije mrtvog tijela kao i da je prilikom reobdukcije uobičajeno da se radi sve pa i skidanje lica. U odnosu na ove navode osumnjičeni je dodao da fisura nosne kosti koja je uočena na reobdukciji ne mijenja ništa ni po pitanju vrste povreda, ocjene njihove težine kao ni po pitanju uzroka smrti te da ta povreda ne predstavlja nikakvu odlučnu činjenicu zbog čega se ne može govoriti o njegovom nesavjesnom radu. Takođe, osumnjičeni je naveo da je Zavod osnovan odlukom Vlade Republike Srpske te je nadležna komisija Ministarstva zdravlja Republike Srpske izvršila uvid i uvjerala se u ispunjenje uslova po pitanju prostora, opreme i kadra i u skladu sa tim izdala odgovarajuće rješenje. Osumnjičeni je istakao da se Zavod ne bavi zdravstvenom zaštitom, ni primarnom, ni sekundarnom, ni tercijarnom, ni živim bolesnicima, ne rade ni prevenciju, ni liječenje, ni rehabilitaciju, pa im shodno tome licenca Komore doktora medicine nije potrebna te da se to odnosi na sve specijaliste sudske medicine. Osumnjičeni navodi da Zavod kao ustanova ima rješenje Ministarstva pravde kao i svi zaposleni u Zavodu koji se bave vještačenjima. Osumnjičeni je takođe naveo da je već treći mandat na funkciji direktora Zavoda, da ga na istu imenuje Vlada Republike Srpske a u uslovima za imenovanje nije navedeno kao potrebno posjedovanje licence Komore doktora medicine. Osumnjičeni je naveo da dugo radi kao stalni sudski

vještak i da za obavljanje te djelatnosti posjeduje odgovarajuću licencu odnosno rješenje koje izdaje Ministarstvo pravde u skladu sa odredbama Zakona o vještacima, da je pored toga profesor na Univerzitetu, i drugo.

60. Republičko tužilaštvo je u odnosu na ove navode iz izvještaja o počinjenim krivičnim djelima izvršilo uvid u Pravilnik o postupku obavljanja obdukcije. Takođe, opet ukazujući na dijelove izvještaja o učinjenom krivičnom djelu, kao i odbranu osumnjičenog Republičko tužilaštvo je zaključilo da djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo, odnosno na osnovu raspoloživih dokaza ne može se izvesti zaključak da je osumnjičeni na opisan način svjesno kršio zakone ili druge propise odnosno da je na opisani način nesavjesno postupao iako je bio svjestan ili je bio dužan i mogao biti svjestan da će uslijed njegovog činenja nastupiti teža povreda prava oštećenog Davida Dragičevića. Iz prikupljenih dokaza u toku postupka ne može se zaključiti da je osumnjičeni inkriminisane radnje preduzeo svjesno kršeći zakone ili propise niti da je tom prilikom bio svjestan da uslijed toga može nastupiti teža povreda prava drugog ili veća imovinska šteta. Za postojanje obilježja bića krivičnog djela Nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ, pored navedenog, neophodno je da prikupljeni dokazi upućuju na zaključak i da je uslijed takvog činenja službenog lica nastupila teža povreda prava drugog ili veća imovinska šteta. Dokazi prikupljeni u toku postupka ne upućuju da je takva posljedica nastupila niti u čemu i na koji način se manifestuje teža povreda prava drugog, u konkretnom slučaju oštećenog Davida Dragičevića, niti podnosilac prijave obrazlaže u čemu se ta teža povreda prava drugog ogleda odnosno ne ukazuje na osnovu kojih činjenica ili dokaza zasniva takav zaključak.
61. Dalje, u odnosu na dio koji se odnosi na činjenicu da prilikom sačinjavanja obduccionog zapisnika osumnjičeni nije evidentirao povredu kod oštećenog Davida Dragičevića u vidu kratke linijske fisure na lijevoj nosnoj kosti, a koja je povreda kasnije konstatovana u Zapisniku o reobdukciji po vještaku Ivici Milosavljeviću, Republičko tužilaštvo je ukazalo na revelantne odredbe nalaza i mišljenja vještaka Ivica Milosavljevića i onoga što je ovaj vještak naveo prilikom saslušanja u Tužilaštvu (strana 18), Nadalje, na str. 19. i 20. je navedeno šta proizilazi iz nalaza i mišljenje vještaka prof. dr sc Davora Majera, doc. dr sc Marije Baković i dr Pere Bubala, specijalista sudske medicine, vještaka Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku Medicinskog fakulteta u Zagrebu.
62. Pažljivo analizirajući nalaze i mišljenja sudsko-medicinskog vještačenja vještaka Ivica Milosavljevića iz Beograda te vještaka Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku

Medicinskog fakulteta u Zagrebu, u kojem je takođe konstatovano da je vještačenje učinjeno uz konsultacije sa toksikologom i patologom i dovodeći iste u vezi sa nalazom i mišljenjem povodom izvršene obdukcije Zavoda, sačinjenom po osumnjičenom Karan Željku, Republičko tužilaštvo je zaključilo da su predmetni nalazi saglasni i podudarni u odnosu na sve bitne i odlučne činjenice. Vještaci su u potpunosti saglasni u vezi uzroka smrti Davida Dragičevića, lokacije, prirode i težine tjelesnih povreda na tijelu Davida Dragičevića, mehanizma njihovog nastanka i zaključka da su sve opisane povrede, pojedinačno i skupno lake tjelesne povrede kao i da se opisane tjelesne povrede ne mogu dovesti u vezu sa smrtnom posljedicom. Vještaci su takođe saglasni u pogledu toga da je leš u vodi prije njegovog pronalaska, a nakon nastupanja smrti uslijed utopljenja, mogao provesti najmanje šest dana, što na osnovu nalaza izvršenih vještačenja upućuje na zaključak u pogledu kojeg su vještaci saglasni da je do smrti Davida Dragičevića i dospijevanja u vodu moglo da dođe u noći nestanka ovog lica. Tačno je da se u nalazu i mišljenju vještaka Ivice Milosaljevića i mišljenja i nalaza Zavoda za medicinu u kriminalistiku Medicinskog fakulteta u Zagrebu konstatuje da je na tijelu nastradalog ustanovljena i tjelesna povreda u vidu linijske fisure lijeve nosne kosti, a koja nije konstatovana u obdukcionom zapisniku koji je sačinio osumnjičeni. Međutim vještaci su se izjasnili da i ova utvrđena povreda, kao i ostale konstatovane tjelesne povrede na tijelu oštećenog, predstavlja laku tjelesnu povredu koja se ni na koji način ne može dovesti u vezu sa smrtnom posljedicom i postojanje ove povrede sa sudsko - medicinskog stanovišta a isto tako u krivično - pravnom smislu ne predstavlja odlučnu činjenicu koja je, sama po sebi ili u vezi sa drugim povredama, relevantna za donošenje zaključaka u vezi utvrđivanja uzroka smrti oštećenog ili drugih činjenica relevantnih za ishod krivičnog postupka koji se vodi pred Tužilaštvom zbog krivičnog djela Ubistvo na štetu Davida Dragičevića.

63. Dakle, dovodeći u vezu navode osumnjičenog zašto nije uočio navedenu povredu (nije skinuo kožu lica) sa naprijed iznesenim činjenicama i analiziranim dokazima Republičko tužilaštvo je zaključilo da djelo koje je osumnjičeni učinio nije krivično djelo uzimajući u obzir bitna obilježja bića krivičnog djela Nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ. Na osnovu prikupljenih dokaza ne može se izvesti zaključak da je osumnjičeni, kao službeno lice, opisanim ponašanjem svjesno kršio zakon ili drugi propis, propuštao dužnost nadzora ili na neki drugi način nesavjesno postupao u vršenju službe ili da je bio svjestan ili je bio dužan i mogao biti svjestan da može nastupiti teža povreda prava drugog ili veća

imovinska šteta, niti dokazi upućuju da je takva povreda ili šteta nastupila. Takođe, u izvještaju o učinjenom krivičnom djelu se ne obrazlaže, niti se ukazuje koji dokazi na to upućuju, na koji način je osumnjičeni, ne evidentirajući predmetnu tjelesnu povredu u obdukcionom zapisniku, teže povrijedio prava Davida Dragičevića ili kakvu dokaznu vrijednost uopšte ima činjenica da predmetna tjelesna povreda u vidu linijske fisure nosne kosti nije evidentirana u obdukcionom zapisniku.

64. Osumnjičenom se, kako je nadalje navedeno, na osnovu izvještaja o učinjenom krivičnom djelu stavlja na teret izvršenje krivičnog djela Nesavjestan rad u službi iz člana 322. KZ na taj način što isti, kao direktor Zavoda od Komora doktora medicine Republike Srpske, za sebe kao direktora Zavoda, kao ni za ostale zaposlene u Zavodu, nije pribavio licence za rad propisane Zakonom o zdravstvenoj zaštiti i Zakonom o zdravstvenim komorama i da je ovakvim postupanjem, kako se navodi u izvještaju, teže povrijedio prava oštećenog Davida Dragičevića.
65. U odnosu na ove navode Republičko tužilaštvo je na osnovu prikupljenih dokaza zaključilo da je Zavod osnovan odlukom Vlade Republike Srpske te je Ministarstvo zdravlja Republike Srpske utvrdilo ispunjenost uslova za obavljanje djelatnosti Zavoda po pitanju prostora, opreme i kadra, da se Zavod ne bavi ni primarnom i sekundarnom zdravstvenom zaštitom niti obavlja liječenje odnosno rehabilitaciju niti kao ustanova radi na prevenciji bolesti a istovremeno Zavod, kao i svi vještaci zaposleni u toj ustanovi, što se odnosi i na osumnjičenog, su na osnovu Rješenja Ministarstva pravde Republike Srpske određeni za sudske vještake i nalaze se na listi stalnih sudskih vještaka te su članovi Udruženja stalnih sudskih vještaka Republike Srpske. Na osnovu utvrđenih činjenica Republičko tužilaštvo je zaključilo da je u konkretnom slučaju irelevantno u krivično - pravnom smislu da li je Zavod kao ustanova i osumnjičeni kao službeno i odgovorno lice u istoj obezbijedio licencu za rad koju izdaje Komora doktora medicine Republike Srpske. U tom smislu Republičko tužilaštvo je izvelo zaključak da u odnosu na ove navode djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo, opet se pozivajući na bitna obilježja krivičnog djela Nesavjestan rad u službi.
66. Republičko tužilaštvo je na kraju istaklo da iako u ovom krivičnom predmetu, u formalnom smislu, nije donesena naredba o sprovođenju istrage, imajući u vidu da je lice protiv kojeg je podnesen izvještaj o učinjenom krivičnom djelu ispitano u svojstvu osumnjičenog od strane ovlašćenih službenih lica, koja po svojoj procesno pravnoj prirodi predstavlja istražnu radnju, Republičko tužilaštvo je zaključilo da je u konkretnom

predmetu potrebno donijeti naredbu o obustavi istrage jer je na osnovu izvršene istražne radnje istraga faktički započela odnosno bila u toku. Tako je primjenom odredbi člana 232. ZKP, na osnovu pažljive i svestrane analize svih pribavljenih dokaza, pojedinačno i istih u međusobnoj vezi, Republičko tužilaštvo zaključilo da u konkretnom slučaju djelo koje je učinio osumnjičeni nije krivično djelo, to je odlučeno kao u izreci ove naredbe a na osnovu člana 232. stav 1. tačka a) ZKP.

67. Republičko tužilaštvo (Kolegijum Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala) rješavajući po pritužbi apelanta koja je „podnesena na naredbu o obustavi istrage broj: T12 1 KTK 0000768 18 od 31. oktobra 2018. godine“ je zaključio da je tužilac postupio u skladu sa zakonom i potvrdio njegovu odluku, te je odbio pritužbu apelanta, a shodno tome zamjenik glavnog republičkog tužioca je donio odluku kojom se odbija kao neosnovana pritužba apelanta podnesena na naredbu o obustavi istrage broj: T12 1 KTK 0000768 18 od 31. oktobra 2018. godine

Naredba o nesprovođenju istrage

Protiv Darka Ilića, Dubravka Kremenovića i drugih pripadnika MUP-a

68. Na osnovu člana 43. i člana 224. stav 3. ZKP, Republičko tužilaštvo je donijelo naredbu o nesprovođenju istrage broj T 12 1 KTAO 0000777 18, od 23. novembra 2018. godine, protiv Darka Ilića, Dubravka Kremenovića i drugih pripadnika MUP zbog krivičnog djela Teško ubistvo iz člana 125. stav 2. KZ jer nema osnova sumnje da su prijavljena lica učinila krivično djelo.
69. U naredbi je navedeno da je Republičko tužilaštvo postupalo u predmetu koji je formiran po službenoj dužnosti a zbog pisanja Slobodana Vaskovića na blogu, u kojim pisanjima je istaknuta tvrdnja da su pojedini funkcioneri MUP-a naredili ubistvo Davida Dragičevića, odnosno da su učestvovali u naručivanju, naređivanju i organizaciji ubistva, da su pojedini od njih neposredno lišili života Davida Dragičevića, te da su učestvovali u zataškavanju izvršenog krivičnog djela. Kako bi u potpunosti utvrdio činjenično stanje Republičko tužilaštvo je pribavilo spis Tužilaštva broj T13 0 KTN 0040438 18 koji se odnosi na istragu okolnosti smrti Davida Dragičevića, u kojem je donijeta naredba o provođenju istrage protiv nepoznatog učinioca, te su u svojstvu svjedoka (kako je navedeno u naredbi) saslušani Želimir Lepir, Dalibor Vrećo, Siniša Kostrešević, saslušani su i Darko Ilić i

Dubravko Kremenović te su prikupljena i duga saznanja i informacije (koje su u narednim stranicama naredbe od strane 3 do strane 25 analizirane).

70. Cijeneći pribavljene dokaze Republičko tužilaštvo je navelo da nema osnova sumnje da su prijavljena lica počinila krivično djelo. Dakle, analizirajući napisano na blogu „Sa druge strane“ – da je David Dragičević lišen života tako što je namamljen iza tehničke škole gdje je napadnut od petnaestak nasilnika koje je predvodio Dubravko Kremenović, i koji su djelovali po uputama Darka Ilića, da su pretučenog Davida odveli u prostorije MUP-a gdje su započeli sa mučenjem te da je isti dan lišen života tako što je zadavljen, odnosno ugušen, da je to uradio lično Kremenović ili kako je navedeno neko od njegovih ili Iličevih ubica - Republičko tužilaštvo je sa posebnom pažnjom cijeno nalaze i mišljenja izvršenih obdukcija, odnosno specijalista sudske medicine koje se odnose na utvrđivanje vremena smrti, uzroka smrti postojanje povreda na tijelu nastradalog, lokaciju i težinu, mehanizam njihovog nastanka te pitanje uzročno posljedične veze povreda sa smrću Davida Dragičevića. Dalje od strane 3 Republičko tužilaštvo navodi šta je navedeno u nalazu i mišljenju obducenta Željka Karana, Ivice Milosavljevića (u nalazu i mišljenju kao i prilikom saslušanja u Tužilaštvu) i dr sc. Davora Majera. Republičko tužilaštvo na strani 6. navodi da je pažljivo analizirajući nalaze i mišljenja sudsko medicinskog vještačenja vještaka iz Beograda i Zagreba i dovodeći iste u vezi sa nalazom i mišljenjem povodom izvršene obdukcije Zavoda, zaključilo da su isti saglasni i podudarni u odnosu na sve bitne i odlučne činjenice. Vještaci su saglasni u vezi uzroka smrti Davida Dragičevića, lokacije, prirode i težine tjelesnih povreda, mehanizma nastajanja i zaključka da su sve opisane povrede pojedinačno i skupno lake tjelesne povrede i da se ne mogu dovesti u vezi sa smrtnom posljedicom. Vještaci su, kako je Republičko tužilaštvo navelo u naredbi, saglasni u pogledu toga da je leš u vodi prije njegovog pronalaska, nakon nastupanja smrti uslijed utopljenja mogao provesti najmanje šest dana, što na osnovu izvršenih vještačenja upućuje na zaključak u pogledu kojeg su vještaci saglasni, da je do smrti Davida Dragičevića i dospijevanja u vodu moglo da dođe u noći njegovog nestanka. Republičko tužilaštvo je takođe navelo da zaključci iz izvršenih obdukcija, odnosno nalaza i mišljenja navedenih vještaka sudsko medicinske struke svoju potvrdu u odnosu na zaključak o vremenu smrti nalaze i u izvodu iz knjige mrtvozorstva u kojoj su uneseni podaci o vanjskom pregledu leša, po ljekaru mrtvozorniku dr. Saši Miljkoviću, u kojem je konstatovano da je leš star oko 5-6 dana. Ovakvi zaključci kako je navedeno nisu u suprotnosti sa izjavom Saše Miljkovića date u svojstvu svjedoka u predmetu istrage koju

vodi Tužilaštvo. Takođe, Republičko tužilaštvo konstatuje da nisu osnovani ni navodi sa bloga da je izjava Saše Miljkovića ukradena iz spisa, jer je uvidom u spis utvrđeno postojanje dva zapisnika o saslušanju svjedoka Miljkovića. Republičko Tužilaštvo navodi da analizirani dokazi upućuju na zaključak da je smrt Davida Dragičevića nastala utopljenjem odnosno uslijed zaživotnog udahnuća tečnosti a ne uslijed ugušenja odnosno zadavljenja, kako se navodi u blogu, za koje autor teksta i nije predočio nikakve dokaze.

71. Dalje, Republičko tužilaštvo ukazuje da su prilikom obdukcije i reobdukcije tijela Davida Dragičevića konstatovane određene povrede, te da se iste kvalifikuju skupno i pojedinačno kao lake tjelesne povrede i nisu u uzročno-posljedičnoj vezi sa uzrokom smrti, što upućuje na zaključak da nema dokaza u prilog osnova sumnje da je nastradali David Dragičević prije nastupanja smrti brutalno fizički premlaćivan, mučen, silovan, na način kako je opisano u objavljenim tekstovima.
72. U odnosu na navode sa bloga da je smrt Davida Dragičevića nastupila ne u noći nestanka već narednih dana, a moguće 23. marta 2018. godine, Republičko tužilaštvo konstatuje da isti nisu argumentovani i isti su u suprotnosti sa navedenim sadržajem obdukcionih zapisnika, nalazom i mišljenjem vještaka sudske medicine iz Zagreba i zaključkom ljekara mrtvozornika koji se odnosi na vrijeme smrti, koji dokazi u svojoj sveukupnosti ukazuju na zaključak da je leš u vodi prije njegovog pronalaska mogao provesti šest dana. Tvrdnje iznesene na blogu su suštinski činjenično suprotstavljene ovim zaključcima a za takve navode autor tekstova nije ponudio bilo kakve dokaze, niti upućuje na postojanje dokaza koji bi ove zaključke doveli u sumnju.
73. Dalje u odnosu na tvrdnje iznijete u tekstovima da je nastradali David Dragičević, nakon što je ubijen od strane počinitelja tog djela dovezen do ušća Crkvene u Vrbas, gdje je ostavljen, Republičko tužilaštvo je ukazalo da je sa posebnom pažnjom cijenilo navode zapisnika o uviđaju sačinjenog na licu mjesta pronalaska mrtvog tijela, kao i fotodokumentaciju sačinjenu prilikom vršenja uviđaja. Na osnovu uvida u ove materijalne dokaze Republičko tužilaštvo je utvrdilo da na licu mjesta nema tragova koji bi ukazivali na navedeno (nema tragova automobilskih guma ili drugog prevoznog sredstva ili obuće), a što bi sigurno postojalo (da se događaj odigrao na opisan način) jer se radi o zemljanoj površini pokrivenoj snijegom, imajući u vidu vremenske prilike u Banja Luci tih dana. Republičko tužilaštvo navodi da ovakvi navodi nemaju ni logičkog uporišta, što pojašnjava (blizina samog centra grada).

74. Nadalje opet ukazujući na sadržaj pisanja i da je David Dragičević napadnut iza Tehničke škole (pretučen, „praktično“ otet i drugo), Republičko tužilaštvo navodi da u spisu Tužilaštva postoji izjava samo jednog svjedoka čiji navodi upućuju da se kritične večeri desio fizički sukob na parking prostoru iza Tehničke škole, te ukazuje na izjavu navedenog svjedoka datu u Policijskoj stanici i pred tužilaštvom, a koju je Republičko tužilaštvo, kako se navodi u naredbi, i pored određenih kontradiktornosti koje nisu bez značaja sa dužnom pažnjom analiziralo, dovodeći ga u vezi sa drugim dokazima. Tako Republičko tužilaštvo ukazuje na kategoričnu tvrdnju navedenog svjedoka da se događaj mogao desiti između 02,15 i 02,30 sati jer je pogledala na sat koji inače uvijek nosi na ruci, pa Republičko tužilaštvo od strane 10 ukazuje da su kamere na pojedinim ugostiteljskim i poslovnim objektima snimile kretanje Davida Dragičevića u vrijeme, u kojem se kako je svjedok tvrdio desio fizički sukob, te ukazuje na izjave svjedoka koji su ga u tom vremenu vidjeli. Dakle, Republičko tužilaštvo ukazuje na navod svjedoka (da se kritične noći desio fizički sukob iza Tehničke škole) za razliku od svjedoka koji su kategorični da su vidjeli Davida u navedeno vrijeme, a što je potkrijepljeno snimcima video kamera. Republičko tužilaštvo dalje ukazuje na kontradiktornosti u izjavi navedenog svjedoka, kao i nemogućnosti da se izjasni o identitetu bilo kog učesnika u događaju, pa ni identitetu Davida Dragičevića kao mogućeg učesnika događaja, zbog čega je zaključilo da ovaj događaj koji opisuje svjedok (koji je moguće da se desio) ne može da se poveže sa nestankom i smrću Davida Dragičevića. U nastavku naredbe Republičko tužilaštvo je ukazalo i na druge dokaze u vezi sa kretanjem Davida Dragičevića, kao i dokaze koji se odnose na identifikovanje predmeta pronađenih kod Davida Dragičevića, sa izjavama svjedoka, te je na osnovu navedenog Republičko tužilaštvo zaključilo da nema dokaza u prilog postojanje osnova sumnje da je David Dragičević kritične noći presretnut, brutalno pretučen iza Tehničke škole od strane 15-tak lica, da je pretučen policijskim ili drugim vozilom prebačen do prostorija MUP-a i da je nakon toga u tim prostorijama i drugim lokacijama brutalno premlaćivan i mučen, te noći i narednih dana i da je na kraju lišen života tako što je zadavljen odnosno ugušen.
75. Nadalje, od strane 13. Republičko tužilaštvo navodi da je u cilju potpunog utvrđivanja činjeničnog stanja u ovoj krivičnoj stvari u svojstvu svjedoka saslušalo Želimira Lepira, Dalibora Vreću i Sinišu Kostreševića na okolnosti njihovih eventualnih saznanja u odnosu na javno iznijete navode i tvrdnje Slobodana Vaskovića, nalazeći da je saslušanje u svojstvu ovih svjedoka relevantno jer postupaju u istrazi koju vodi Tužilaštvo u vezi sa

utvrđivanjem svih okolnosti pod kojima je došlo do smrti Davida Dragičevića. Nadalje, Republičko tužilaštvo navodi da je saslušalo Darka Ilića i Dubravka Kremenovića, imajući u vidu da se isti u objavljenim tekstovima direktno optužuju za izvršenje krivičnog djela Teško ubistvo na štetu Davida Dragičevića, te je iznijet sadržaj njihovih izjava.

76. Republičko tužilaštvo je navelo da navodi Darka Ilića i Dubravka Kremenovića koji u potpunosti negiraju bilo kakvu vezi sa nestankom i smrću Davida Dragičevića, koji su dati prilikom saslušanja u Republičkom tužilaštvu nisu dovedeni u pitanje nijednim raspoloživim dokazom, nego su u potpunosti saglasni sa svim pribavljenim dokazima. Republičko tužilaštvo navodi da je uvidom u dokazni materijal predmeta Tužilaštva broj T13 0 KTN 0040438 18, i to kako svih dokaza pojedinačno tako i u međusobnoj vezi, zaključilo da u istom nema nikakvih dokaza informacija ili saznanja koji bi upućivali na osnove sumnje da su Darko Ilić, Dubravko Kremenović ili neki drugi pripadnik MUP-a učestvovali u naručivanju ubistva Davida Dragičevića, organizovanju, izvršenju ili zataškavanju tog krivičnog djela, te činjenično stanje zasnovano na rezultatima do sada istražnih radnji ne dovode u pitanje, već potkrepljuju navode saslušanih svjedoka. Takođe, Republičko tužilaštvo je navelo da je odlučeno da se u svojstvu svjedoka sasluša Slobodan Vasković, te mu je pokušana dostava poziva ali isti nije na prijavljenoj adresi, a po saznanjima isti je van teritorije Bosne i Hercegovine. Takođe, iz pisanja Slobodana Vaskovića, Republičko tužilaštvo je zaključilo da mu je poznato da mu je upućen poziv, te isti očigledno izbjegava da da izjavu u svojstvu svjedoka. Međutim, cijeneći tekstove Slobodana Vaskovića i sve činjenice i dokaze koje iznosi, Republičko tužilaštvo je zaključilo da isti nema relevantna saznanja ili dokaze na osnovu kojih iznosi svoje navode, već se radi o konstrukcijama i proizvoljnim konstatacijama koje nemaju uporišta u činjenicama utvrđenim u ovom krivičnom postupku i raspoloživim dokazima, te da saslušanje Slobodana Vaskovića u ovom postupku nije neophodno.
77. Dakle, imajući u vidu sve iznesene činjenice na osnovu kritičke analize svih raspoloživih dokaza Republičko tužilaštvo je zaključilo da se u objavljenim tekstovima ne ukazuje na bilo koju činjenicu, informaciju ili dokaz koji bi upućivao na postojanje osnova sumnje da su navedena lica ili bilo koji drugi pripadnik MUP-a imala motiv za izvršenje krivičnog djela niti se u objavljenim tekstovima ukazuje na bilo koju činjenicu koja bi upućivala na postojanje osnova sumnje da su ta lica učestvovala u naručivanju, organizovanju, naređivanju ili izvršenju ubistva Davida Dragičevića.

78. Pozivajući se na odredbu člana 224. stav 3. ZKP jer ne postoje osnovi sumnje da su prijavljena lica počinila krivično djelo odlučeno je kao u izreci.
79. Rješavajući po pritužbi apelanta koja je podnesena na naredbu o nesprovođenju istrage, Republičko tužilaštvo (Kolegijum Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije i organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala) donijelo je odluku broj T12 1 KTP 0000777 18 od 27. decembra 2018. godine, da je tužilac postupio u skladu sa zakonom i potvrdio njegovu odluku, te je odbio pritužbu kao neosnovanu, zbog čega je zamjenik glavnog republičkog javnog tužioca donio odluku da se odbija kao neosnovana pritužba apelanta podnesena na naredbu o nesprovođenju istrage od 23. novembra 2018. godine.

Činjenice u predmetu AP-1012/21

80. Apelantica je majka Davida Dragičevića.
81. Tužilaštvo je donijelo naredbu broj T13 0 KT 0045454 18 od 16. novembra 2020. godine, na osnovu člana 224. stav 3. ZKP, da se neće provoditi istraga protiv prijavljenog Siniše Kojdića zbog krivičnog djela sprečavanje dokazivanja iz člana 336. stav 1. KZ i krivičnog djela davanje lažnog iskaza iz člana 335. stav 4. u vezi sa stavom 3. KZ, a po krivičnoj prijavi Z.B. i dopuni prijave. jer ne postoje osnovi sumnje da je prijavljeno lice učinilo krivično djelo.
82. U obrazloženju naredbe je navedeno da je od strane Z.B. Tužilaštvu podnesena krivična prijava protiv Siniše Kojdića zbog navedenih krivičnih djela u kojoj se navodi da je Siniša Kojdić postupajući kao policijski službenik –inspektor krim policije prilikom rukovođenja i samog popisivanja, označavanja, sušenja, pakovanja odjevnih predmeta skinutih sa tijela Davida Dragičevića prilikom odbukcije izvršene u Zavodu u namjeri da spriječi dokazivanje eventualnih bioloških tragova na odjevnom predmetu (muškim bokserica sive boje) koje su mogle poslužiti kao dokaz u krivičnom predmetu zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 124. KZ u vezi sa članom 37. KZ na štetu Davida Dragičevića taj odjevni predmet bacio u otpad, dakle u namjeri da spriječi ili oteža dokazivanje uništio predmet koji služi kao dokaz, čime je počinio krivično djelo iz člana 336. stav 1. KZ. Nadalje, se u prijavi navodi da je prijavljeni dana 25. maja 2018. godine u krivičnom postupku Tužilaštva broj T13 KTA 0040438 18 (upozoren da davanje lažnog iskaza predstavlja krivično djelo) unatoč upozorenju svjesno i neistiniti iskazao „U prostoriju u kojoj se vrši sušenje predmeta nisam ulazio niti imam pristup“, čime je kako se navodi u prijavi počinio krivično djelo davanje lažnog iskaza iz člana 365. stav 4. u vezi sa stavom 3.

(Tužilaštvo je navelo da se misli na kvalifikaciju krivičnog djela iz člana 335. stav 4. u vezi sa stavom 3. KZ).

83. Dalje je na strani 3. navedeno na kojim dokazima se temelji krivična prijava, sa kratkom analizom tih dokaza, te dalje šta se ističe u prijavi. Takođe, na strani 4. navedeno je da je Z.B. (koji je podnio prijavu) podnio dopunu prijave sa određenom dokumentacijom (Zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka protiv M.M., Z.B. i Siniše Kojdića, sa priložima), te dalje šta se Siniši Kojdiću stavlja na teret u zahtjevu za pokretanje disciplinskog postupka, dalje je ukazano da je Siniša Kojdić namjerno i svjesno dao lažan iskaz u krivičnom predmetu T13 0 KTA 0040438 te je navedena dokumentacija koja je dostavljena uz dopunu krivične prijave (str. 4. i 5.). Na strani 5. je navedeno da je 28. marta 2019. godine Tužilaštvu dostavljen podnesak punomoćnika Z.B. („Podnesak punomoćnika oštećenog“) u kojem se navodi da punomoćnik Z.B. u cijelosti povlači krivičnu prijavu i dopunu.
84. Tužilaštvo je navelo da je pored navedenih prijava, podnesaka i dostavljene dokumentacije izvršilo uvid spise predmeta Tužilaštva (T13 0 KT 0044850 18 i T13 0KTN 0040438 18). Dalje je navedeno da je u predmetu T13 0 KT 0044850 18 – u kojem je podignuta i potvrđena optužnica protiv Z.B. i M.M. zbog krivičnog djela sprečavanje dokazivanja, optužnicom navedenim licima stavljeno na teret da su muške gaće bacili u otpad, u tom predmetu je saslušan Siniša Kojdić, te su navedene činjenice utvrđene u tom predmetu, str. 6-10).
85. Tužilaštvo je navelo (strana 10.) da iz navedenih dokaza proizlaze sljedeće činjenice: Nesporno je da su M.M. i Z.B. dana 25. marta 2018. godine, tokom obdukcije tijela Dragičević Davida preuzeli odjevne predmete skinute sa tijela, među kojim odjevnim predmetima su se nalazile i muške gaće sive boje - tzv. „bokserice“, te da su iste odnijeli u PU Banjaluka radi sušenja i pakovanja. Opis radnih zadataka kriminalističkih tehničara, prema pravilniku o sistematizaciji radnih mjesta u MUP RS, između ostalog, jeste obrada, prikupljanje, pakovanje i dostavljanje tragova na vještačenje, te briga o pravilnom čuvanju i dostavljanju tragova na vještačenje. Prema prikupljenim dokazima, M.M. i Z.B. su dana 25. marta 2018. godine, suprotno ovim pravilnima, prilikom pakovanja odjevnih predmeta skinutih sa tijela pokojnog Dragičević Davida, muške gaće - bokserice skinute sa tijela pokojnog Dragičevića bacili u otpad. Kako je Tužilaštvo tokom predmetne istrage koja je vođena protiv M.M. i Z.B. zaključilo, evidentno je da ova lica, kao kriminalistički tehničari sporni odjevni predmet (muške sive gaće bokserice) nisu uopšte unijeli u svoj

kriminalističko-tehnički izvještaj (iako ga je kriminalistički inspektor Siniša Kojdić uredno evidentirao u svojoj službenoj zabilješci), a da su pri tome, u taj isti izvještaj unijeli sve ostale odjevne predmete koji su skinuti sa tijela Dragičević Davida, kao i predmete koji su prilikom obdukcije pronađeni u njegovim džepovima.

86. Sa druge strane, niti jedan dokaz koji je prikupljen, kako u toku istrage koja je vođena protiv (sada) optuženih Z.B. i M.M., kao ni u postupku utvrđivanja činjenica u ovom predmetu po prijavi protiv S.K., ne upućuje na zaključak o postojanju osnova sumnje da je prijavljeni S.K. na bilo koji način uništio ili sakrio odjevni predmet - muške gaće, bokserice skinute sa tijela pokojnog Dragičević Davida prilikom obdukcije, da čak u vrijeme dešavanja kritičnog događaja nije ni znao da su te gaće bačene ili uništene, te da je to saznao tek kada je je o tome obavijestio R.N..
87. Tužilaštvo je istaklo da je prijavljeni dana 25. marta 2018. godine lično sačinio i potpisao Službenu zabilješku, navedenog broja od 25. marta 2018. godine u kojoj je konstatovano kako je tokom obdukcionog pregleda vještak obducent sa tijela preminulog Dragičević Davida skinuo odjeću i obuću, nakon čega je navedeno, koji odjevni predmeti su skinuti sa tijela preminulog, te je jasno navedeno da se među tim predmetima nalaze i muške gaće sive boje (bokserice).
88. Dalje, Siniša Kojdić je, u svojoj izjavi, koju je dao u tužilaštvu na navedene okolnosti, na pitanje tužilaca da li je direktno ili indirektno, ili na bilo koji drugi način, sugerisao kriminalističkim tehničarima da te gaće treba baciti, ili da te gaće nisu potrebne za dalji postupak, izjavio da nema ovlašćenja da tako nešto naredi tehničarima, te da on nije bio rukovodni radnik u MUP RS, te je rekao da nije rekao kriminalističkim tehničarima da bace te gaće, niti je na koji način nije sugerisao kriminalističkim tehničarima da te gaće treba baciti ili da te gaće nisu potrebne u daljem toku postupka. Na pitanje tužilaca da li su ga kriminalistički tehničari prilikom pakovanja i popisivanja odjeće Dragičević Davida, pitali šta da rade sa gaćama Dragičević Davida, odgovorio je da mu nije jasno zbog čega bi kriminalistički tehničari njega uopšte pitali šta da rade sa tim odjevnim predmetom, ako ga nisu pitali šta da rade sa ostalim predmetima koje su popisivali i pakovali.
89. U pogledu navoda prijave da Siniša Kojdić odjevni predmet - muške gaće bokserice, nije unio u svoj kriminalističko-tehnički izvještaj, te da je ovaj kriminalističko-tehnički izvještaj, kako se ističe „potpisao po odobrenju“, a iz čega podnosilac prijave izvodi zaključak da je prijavljeni Kojdić svjesno i namjerno predmetne gaće bacio u smeće,

Tužilaštvo je istaklo sljedeće činjenice: Kriminalističko-tehnički izvještaj sačinjavaju kriminalistički tehničari koji fizički vrše prikupljanje i pakovanje tragova i predmeta. Iz izjave Siniše Kojdića, koju je u Tužilaštvu dao na Zapisnik o saslušanju svjedoka od 31. avgusta 2018. godine proizlazi da on nije sačinio niti potpisao Kriminalističko-tehnički izvještaj MUP RS, PU Banjaluka, Sektor kriminalističke policije, Odjeljenje kriminalističke tehnike i PDZ broj 363/18 od 25. marta 2018. godine. Naime, Siniša Kojdić je izjavio da kriminalističko-tehnički izvještaj sačinjavaju krim. tehničari u svojim prostorijama i isti dostavljaju svom pretpostavljenom stariješini, te da Siniša Kojdić u momentu sačinjavanja tog izvještaja nije imao uvid u ovaj kriminalističko-tehnički izvještaj, te je izjavio da ne zna zašto odjevni predmet - gaće skinute sa tijela pokojnog Dragičević Davida nisu navedene u tom izvještaju, a da je tek kasnije, možda i nakon mjesec dana, saznao da te gaće nisu navedene u kriminalističko-tehničkom izvještaju. Takođe, Kojdić je naveo da on nije potpisao predmetni kriminalističko-tehnički izvještaj (iako se njegovo ime i prezime nalazi na predmetnom izvještaju), te je obrazložio da se ispod njegovog imena nalazi potpis, kako svjedok pretpostavlja, njegovog kolege, policijskog službenika M.Ž.. Siniša Kojdić je naveo da je imao slobodne dane, kada ga je putem telefona nazvao M.Ž., te ga pitao da li on može u njegovo ime da potpiše kriminalističko-tehnički izvještaj, jer je potrebno da se deponuju predmeti. Kako je svjedok naveo, on se složio sa tim. Nakon što mu je od strane tužilaca predložen predmetni kriminalističko-tehnički izvještaj, imenovani je izjavio da se na tom izvještaju vidi da je njegov kolega M.Ž. ispred njegovog imena stavio „p.o.“ (po ovlaštenju). Svjedok Siniša Kojdić je ponovo istakao da on u tom trenutku nije znao da u tom kriminalističko-tehničkom izvještaju nisu navedene sive muške gaće - bokserice. Ove navode potvrđuje kako sadržina predmetnog kriminalističko-tehničkog izvještaja, tako i izjava svjedoka M.Ž. koji je u Tužilaštvu saslušan u svojstvu svjedoka (predmet T1 3 0 KT 00444850) .

90. Kako je navedeno u aktu Tužilaštva navedene činjenice potvrđuje i sam Z.B. u svojoj odbrani, koju je dao na Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog, broj T1 3 0 KT 00444850 18 dana 4. septembra 2018. godine, iz koje proizlazi da je predmetni kriminalistički izvještaj lično on sačinio i potpisao, a da je pored njega ovaj izvještaj potpisao i M.Ž. umjesto Siniše Kojdića.
91. Iz naprijed navedenog Tužilaštvo (postupajući tužilac) je našlo da su neosnovani navodi podnosioca prijave da Siniša Kojdić muške gaće bokserice skinute sa tijela pokojnog Dragičević Davida, svjesno i namjerno nije unio u predmetni kriminalističko-tehnički

izvještaj, jer prema pribavljenim dokazima ovaj izvještaj imenovani nije sačinjavao, a nije ga ni potpisao. Iz svih analiziranih dokaza proizlazi da prijavljeni nije imao bilo kakvu namjeru da sakrije ili uništi odjevni predmet skinut sa leša Dragičević Davida, prilikom obdukcije, a na takav zaključak ukazuje činjenica da je još prilikom obdukcije popisivao sve odjevne predmete koji su skinuti sa leša, te da je jasno i nedvosmisleno naveo da se među tim predmetima nalaze i sive muške gaće (bokserice), nakon čega je o svemu tome sačinio službenu zabilješku. Kao logičnim se nameće zaključak da Kojdić, da je imao bilo kakvu namjeru da sakrije postojanje tih gaća, ne bi iste unio u popis odjevnih predmeta navedenih u ovoj službenoj zabilješci.

92. Dalje, što se tiče kriminalističko-tehničkog izvještaja od 25. marta 2018. godine, iz prikupljenih dokaza proizlazi da se u tom kriminalističko-tehničkom izvještaju ne nalaze muške sive gaće (boskerice), ali da taj kriminalističko-tehnički izvještaj prijavljeni nije ni sačinjavao, ni potpisao. Na ovakav zaključak upućuju međusobno saglasne izjave Siniše Kojdića i M.Ž., kao i sadržina navedenog kriminalističko-tehničkog izvještaja, koja odgovara njihovim navodima.
93. Konačno, kako je navelo Tužilaštvo, nijedan dokaz, koji je dostavljen uz predmetnu krivičnu prijavu, kao ni dokazi koji su pribavljeni, kako u istrazi koju je ovo tužilaštvo vodilo u predmetu broj T13 0 KT 0044850 18 (protiv Z.B. i M.M.), tako ni u istrazi protiv nepoznatih izvršilaca u predmetu broj T13 0 KTN 0040438 18 (zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 124. stav 1. KZ, u vezi sa članom 37. istog zakona, na štetu lica Dragičević David), ne upućuju na zaključak daje prijavljeni Siniša Kojdić na bilo koji način uništio ili sakrio sporni odjevni predmet, niti na zaključak da je prijavljeni kriminalističkim tehničarima na bilo koji način naredio, rekao ili sugerisao da ovaj odjevni predmet bace ili unište.
94. Iz naprijed navedenih razloga Tužilaštvo (postupajući tužilac) je našao da da ne postoje osnovi sumnje da je prijavljeni učinio krivično djelo Sprečavanje dokazivanja iz člana 336. stav 1. KZ.
95. U pogledu krivičnog djela Davanje lažnog iskaza iz člana 335. stav 4. u vezi sa stavom 3. KZ Tužilaštvo je istaklo slijedeće činjenice (najprije ukazujući na krivično djelo, bitna obilježja i kvalifikovani oblik, str. 12-13.)
96. Tužilaštvo je ukazalo da je tačno je da je prijavljeni prilikom saslušanja pred policijskim službenicima na Zapisnik o saslušanju svjedoka, MUP RS, UKP, broj 02/1-147/18 od 25.

maja 2018. godine, u jednoj rečenici rekao: „U prostoriju u kojoj se vrši sušenje predmeta nisam ulazio niti istoj imam pristup.“, a ova rečenica je bila osnov za tvrdnju podnosioca prijave da je prijavljeni učinio krivično djelo Davanje lažnog iskaza. Međutim, u svojoj izjavi koju je dao u Tužilaštvu, na Zapisnik o saslušanju svjedoka, od 31. avgusta 2018. godine, Siniša Kojdić je dao detaljno i iscrpno obrazloženje svih radnji koje je preduzimao kao kriminalistički inspektor, u vezi pronalaska leša pokojnog Dragičević Davida dana 24. marta 2018. godine i obdukcije koja je izvršena dana 25. marta 2018. godine. Iz ove njegove izjave između ostalog, proizlazi da ga je u prostoriju za sušenje predmeta (u PU Banjaluka) pozvao, kako svjedok misli, Z.B. te mu je pokazao predmete, kako je svjedok naveo, kartice papire i sve ono što se nalazilo u novčaniku kod Dragičević Davida. Te predmete svjedok je, kako je naveo, popisao ili čak slikao telefonom. Odjeću koja je skinuta sa tijela Dragičević Davida, svjedok je, kako je naveo, popisao i fotografisao u obdukcionoj sali.

97. Imajući u vidu sadržinu izjave koju je Siniša Kojdić u svojstvu svjedoka dao pred tužiocima dana 31. avgusta 2018. godine (dakle nakon izjave koju je dao pred policijskim službenicima), te detaljno i iscrpno obrazloženje svih radnji koje je kritične prilike preduzimao, Tužilaštvo je našlo da nije osnovana tvrdnja podnosioca prijave da je prijavljeni dana 25. maja 2018. godine dao lažan iskaz. Upoređujući cjelokupan sadržaj obje izjave Siniše Kojdića koje je dao pred policijskim službenicima i pred tužiocima Tužilaštvo je došlo do zaključka da su ove njegove izjave u bitnim, odlučnim činjenicama saglasne. U kontekstu sadržine obje ove izjave Siniše Kojdića, po ocjeni Tužilaštva, uzimanje samo jedne rečenice iz cjelokupnih izjava ovog lica, ne može biti osnov za tvrdnju da je prijavljeni S.K. dao lažan iskaz. Iz naprijed navedenih razloga Tužilaštvo (postupajući tužilac) je našlo da ne postoje osnovi sumnje da je prijavljeni učinio krivično djelo Davanje lažnog iskaza iz člana 335. stav 3. KZRS.
98. Odlučujući po pritužbi apelanta (i apelantice) Tužilaštvo je donijelo rješenje kojim su pritužbe apelanta (po punomoćniku Ifetu Feragetu) i pritužba apelantice (po punomoćniku Dušanu Tomiću) odbijene kao neosnovane.
99. Na str. 2. i 3. je ukazano na navode iz pritužbe, te je između ostalog navedeno da je podnosilac pritužbe tražio da se predmet dostavi Tužilaštvu Bosne i Hercegovine, da se Tužilaštvo svjesno izbjegava vođenje jedinstvene istrage, u predmetu ubistva Davida Dragičevića, da se vodi neadekvatna istraga, da se paušalno i suprotno sadržaju dokaza navodi da niti jedan dokaz koji je prikupljen ne upućuje na postojanje osnova sumnje da je

prijavljeni izvršio krivična djela, te dalje kako je detaljno navedeno u rješenju (između ostalog problematizirano: zašto u službenu zabilješku unosi popis stvari, kada se sačinjava kriminalističko tehnički izvještaj u kojem se vrši opis predmeta; da je službena zabilješka antidatirana, analizira iskaz svjedoka V.T., da nisu provjereni svi navodi iz izjave S.S., postavlja pitanje zašto kriminalističko tehnički izvještaj pripada samo kriminalističkim tehničarima, kada ga je morao potpisati Siniša Kojdić, navodi da nije poštovana procedura iz člana 132. st. 1. i 2. i čl. 134. i 135 ZKP i drugo).

100. Kako je u rješenju navedeno na strani 4. na sjednici Kolegijuma Tužilaštva razmotrene su obje pritužbe, a postupajući tužilac je dao izjašnjenje po predmetnim pritužbama.
101. Nakon izlaganja predmeta i razmatranja navoda pritužbe, Kolegijum Tužilaštva je zaključio da je tužilac postupio u skladu sa zakonom i da je njegova odluka ispravna. Razlozi koje je postupajući tužilac dao u obrazloženju odluke nisu dovedeni u pitanje navodima pritužbi, jer podnosioci pritužbi nisu iznijeli nove činjenice i nove dokaze na osnovu kojih bi se mogao izvesti zaključak o postojanju osnova sumnje da je prijavljeni učinio bilo kakvo krivično djelo.
102. U rješenju je nadalje navedeno da iz svih analiziranih dokaza (kako je pravilno zaključio postupajući tužilac), proizlazi da prijavljeni prije svega, nije imao bilo kakvu namjeru da sakrije ili uništi odjevni predmet skinut sa leša Davida Dragičevića, prilikom obdukcije, a na takav zaključak ukazuje činjenica da je još prilikom obdukcije popisivao sve odjevne predmete koji su skinuti sa leša, te je naveo da se među tim predmetima nalaze i sive muške gaće (bokserice), nakon čega je o svemu tome sačinio službenu zabilješku. Potpuno je logičan zaključak da Siniša Kojdić, da je imao bilo kakvu namjeru da sakrije postojanje tih gaća, ne bi iste unio u popis odjevnih predmeta navedenih u ovoj službenoj zabilješci. U tom kontekstu potpuno su irelevantni navodi podnosioca pritužbe (apelanta po punomoćniku Ifetu Feragetu), u pogledu datuma evidentiranja predmetne službene zabilješke u službenu evidenciju.
103. Kako je postupajući tužilac pravilno konstatovao, niti jedan dokaz koji je prikupljen, kako u toku istrage koja je vođena protiv optuženih Z.B. i M.M. (u predmetu Tužilaštva broj T13 0 KT 0044850 18), tako ni u istrazi protiv nepoznatih izvršilaca u predmetu broj T13 0 KTN 0040438 18 (zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 124. stav 1. KZ, u vezi sa članom 37. istog zakona, na štetu lica Dragičević David), kao ni u postupku utvrđivanja

činjenica u ovom predmetu po prijavi protiv Siniše Kojdića ne upućuje na zaključak o postojanju osnova sumnje da je prijavljeni na bilo koji način uništio ili sakrio odjevni predmet - muške gaće, bokserice skinute sa tijela pokojnog Dragičević Davida prilikom obdukcije, da čak u vrijeme dešavanja kritičnog događaja nije ni znao da su te gaće bačene ili uništene, te da je to saznao naknadno (tek kada ga je o tome obavijestio R.N.). Ovi zaključci postupajućeg tužioca nisu dovedeni u pitanje niti jednim navodom podnosioca pritužbe. Dalje, pravilan je zaključak da niti jedan dokaz, ne upućuje na zaključak da je prijavljeni kriminalističkim tehničarima Z.B. i M.M. na bilo koji način naredio, rekao ili sugerisao da ovaj odjevni predmet bace ili unište. Konačno, nema dokaza da je prijavljeni direktno ili indirektno, ili na bilo koji drugi način, sugerisao kriminalističkim tehničarima da te gaće treba baciti, ili da te gaće nisu potrebne za dalji postupak, niti ima ovlašćenja da tako nešto naredi tehničarima. U pogledu činjenica koje se odnose na sačinjavanje kriminalističko-tehničkog izvještaja, dokazi koji su prikupljeni i analizirani jasno i nedvosmisleno ukazuju da su predmetni izvještaj sačinili optuženi kriminalistički tehničari Z. B. i M.M., da ga nije sačinio prijavljeni, nije ga ni potpisao, a umjesto njega potpisao ga je M. Ž.. Prema stavu Kolegija Tužilaštva u tom pogledu nema nikakvih spornih činjenica, budući da su iste utvrđene na osnovu dokaza koji su međusobno saglasni, a kako je to u naredbi obrazložio postupajući tužilac.

104. Dalje u odnosu na navodne kršenje procedure propisane u članu 132. st. 1. i 2. i čl. 134. i 135. ZKP Kolegijum Tužilaštva je istakao da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni navedenih odredbi jer se iste odnose na postupak privremenog oduzimanja predmeta i postupanja sa privremeno oduzetim predmetima. U konkretnom slučaju radi se o predmetima koji su pronađeni i izuzeti prilikom obdukcije tijela Davida Dragičevića, te su ovi navodi ocjenjeni kao neosnovani.
105. Kolegij Tužilaštva je na strani 5. naveo da je pravilan zaključak postupajućeg tužioca da ne postoje osnovi sumnje da je Siniša Kojdić dao lažan iskaz, da te da ni ovaj zaključak nije doveden u pitanje.
106. Kolegij Tužilaštva je takođe istakao da navodi apelanta (po punomoćniku Ifetu Feragetu) o svjesnom „zataškavanju“ krivičnog djela (kako se ističe) teško ubistvo na štetu Davida Dragičevića, koji se ističu na više mjesta u pritužbi, nisu potkrijepljeni niti jednim dokazom, niti je apelant dao bilo kakvo logično objašnjenje za svoje tvrdnje, niti apelant pruža ili ukazuje na bilo kakav uvjerljivo i razumljivo obrazloženje, prije svega

zbog čega smatra da se u konkretnom slučaju radi o (kako se navodi) „zataškavanju“ krivičnog djela, niti kako se radnje i postupci prijavljenog mogu dovesti u vezi sa tim.

107. Takođe, u navedenom rješenju je navedeno da je apelant u pritužbi tražio izuzeće postupajuće tužioca (Dalibora Vreće), a koju pritužbu je Kolegijum Tužilaštva odbacio kao nedozvoljenu.
108. Tužilaštvo je donijelo rješenje A-851/20, od 24. decembra 2020. godine, koji je zahtjev apelanta za izuzeće postupajućeg tužioca Dalibora Vreće u predmetu T13 0 KT 0045454 18 odbacilo kao nedozvoljen.
109. U obrazloženju rješenja je navedeno da je apelant tražio izuzeće postupajućeg tužioca jer je isti u nekim „parcijalnim istražnim postupcima“ saslušan kao svjedok, kao i glavni tužilac Tužilaštva, što ga diskvalifikuje od mogućnosti daljeg vršenja postupajućeg tužioca u navedenom predmetu. Prema stavu Kolegija Tužilaštva zahtjev je nedozvoljen jer je postavljen suprotno odredbi člana 38. stav 1. ZKP, jer apelant nema svojstvo stranke u postupku.
110. Tužilaštvo, Kolegijum Tužilaštva, donio je rješenje broj T13 0 KTP 0045454 20 2 od 27. januara 2021. godine, kojim je pritužbu apelantice (podnesene po punomoćniku Ifetu Feragetu) izjavljenu na odluku Tužilaštva od 16. novembra 2020. godine odbio kao neosnovanu.
111. U suštini radi se o istom sadržaju rješenja kako je prethodno navedeno u odnosu na apelanta.

Informacija Tužilaštva Bosne i Hercegovine

112. Ustavni sud je zatražio od Tužilaštva Bosne i Hercegovine informaciju, obzirom da su se u medijskom prostoru Bosne i Hercegovine pojavile informacije da Tužilaštvo Bosne i Hercegovine preuzima „predmet Dragičević“, da li je ova informacija tačna, da li je Tužilaštvo poduzelo određene aktivnosti i koje u vezi sa navedenim predmetom, odnosno da li postoji „predmet Dragičević“ preuzet/formiran pred Tužilaštvom Bosne i Hercegovine.
113. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine je dostavilo odgovor na zahtjev za dostavljanje informacije, te je navelo sljedeće:

„Tužilaštvo Bosne i Hercegovine je dana 02. 03. 2021. godine zaprimilo dopis Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka br. A-163/21 od 01.03.2021. godine, u kom prilogu se nalazio spis predmeta

Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka br. TI 3 0 KTN 0040438 18. formiranom radi istrage krivičnog djela protiv života na štetu oštećenog Dragičević Davida iz Banja Luke.“ Dalje je naveden dopis i da je zaprimljen spis Republičkog tužilaštva (broj predmeta T 12 1 KTK 0000686 18), te je navedeno „Nakon analiza spisa predmeta Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka i Republičkog javnog tužilaštva Republike Srpske - Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala, Tužilaštvo Bosne i Hercegovine je dana 14.04.2021. godine naložilo Pisarni ovog Tužilaštva da da spis predmeta Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka br. T13 0 KTN 0040438 18, zavedete u KTN upisnik predmeta sa licem Dragičević David kao oštećenim i dostavite zamjeniku glavnog tužioca [...]“. Dalje je ukazano na član 7. Zakona o Sudu Bosne i Hercegovine i da je razmotreno pitanje nadležnosti Tužilaštva Bosne i Hercegovine za krivična djela propisana zakonodavstvom Republike Srpske, te šta je uzeto u obzir. Dalje je navedeno „Ističemo da dosadašnja istraga okolnosti smrti Davida Dragičevića u KTN predmetu Okružnog javnog tužilaštva Banja Luka i izostanak postupanja po prijavama oštećenih i drugih lica za krivična djela protiv službene dužnosti a u vezi okolnosti istrage smrti Davida Dragičevića u KTK predmetu Republičkog javnog tužilaštva Republike Srpske - Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala, dovela je do situacije da su navedeni krivični predmeti bili predmetom stalnog izvještavanja brojnih domaćih i međunarodnih institucija i organizacija za zaštitu ljudskih prava i monitoringa vladavine prava i rada pravosuđa uopšte. Iz stanja spisa oba krivična predmeta koji su vođenje pred tužilaštvima entiteta Republika Srpska, može se osnovano zaključiti da je pažnja javnosti s pravom usmjerena na pitanje ocjene sposobnosti Bosne i Hercegovine da zaštiti prava porodice oštećenog na djelotvornu istragu, što je i dio prava na pravičan postupak garantovan članom II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 6. stav 1. Evropske konvencije Evropskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava, a što svakako, u pravnom smislu, jeste štetna posljedica za državu Bosnu i Hercegovinu, koja je na putu evropskih integracija i izgradnji sistema vladavine prava i na kom putu, povjerenje u pravosudne institucije ima ogroman značaj. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine će svakako ispitati da li je postojao propust oba navedena tužilaštva entiteta Republika Srpska da se prikupe svi relevantni dokazi radi davanja ocjene da li provedena istraga, odnosno provjera navoda iz krivične prijave bila potpuna i djelotvorna u smislu člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije.

U ovim predmetima, Tužilaštvo Bosne i Hercegovine će prvo tražiti dostavljanje nedostajuće i potpunije dokumentacije uz analizu svakog dokumenta ponaosob, iza čega će uslijediti razvrstavanje dokumentacije na onu koja se može koristiti kao dokaz od one koja je samo

informacija. Slijedeće, pristupiće se preduzimanju radnji dokazivanja predviđenih ZKP BiH uključujući, kao prvu radnju, saslušanje zakonskih zastupnika oštećenih i podnosilaca krivičnih prijava u svojstvu svjedoka.“

IV. Apelacija

a) Navodi iz apelacije

Navodi iz apelacije AP-1140/19

114. Apelant u apelaciji pokreće pitanje člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija), člana II/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 3. Evropske konvencije, pravo iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 6. Evropske konvencije, pravo iz člana 13. Evropske konvencije, člana II/4. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 14. Evropske konvencije. Apelant je otac, kako navodi, otegot i brutalno ubijenog Davida Dragičevića koji je nestao 18. marta 2018. godine oko 02,30 sati a njegovo tijelo je sa brojnim povredama pronađeno šest dana kasnije 24.marta 2018. godine na ušću rijeke Crkvena u rijeku Vrbas u Banja Luci. Apelant apelacijom pokreće pitanje očigledne nedjelotvornosti istrage ubistva njegovog sina, koju tek od 28. juna 2018. godine vodi Tužilaštvo. Kako apelant navodi istraga je morala biti pokrenuta odmah po prijavi nestanka Davida Dragičevića (18. mart 2018. godine) a istraga ubistva nakon pronalaska tijela (24. mart 2018. godine). Zbog protoka godine dana od ubistva Davida Dragičevića, kao i zakonske nemogućnosti apelanta da ishodi bilo kakvu odluku koja bi mogla biti predmetom ocjene Ustavnog suda, apelant smatra da mu pripada pravo da pred Ustavnim sudom pokrene pitanje kršenja prava na život, sve u vezi sa istragom Tužilaštva koja se i pored ogromnog broja dokaza još uvijek namjerno vodi u pogrešnom pravcu sa ciljem kupovine vremena i onemogućavanja procesuiranja svih odgovornih za otmicu i ubistvo Davida Dragičevića, ali i svih onih odgovornih u policiji i tužilaštvima koji na ovaj način pokušavaju da zataškaju ovaj slučaj. Apelant smatra da se pod kršenje prava na život, osim trenutne nedjelotvorne istrage, mora podvesti i to što mu od strane Republičkog tužilaštva, Tužilaštva i MUP-a nije obezbjeđen pristup podacima, koji su do sada prikupljeni, a vezano za direktnu umješnost pojedinih pripadnika MUP-a u sam čin otmice i ubistva Davida Dragičevića, tako i umješnost pojedinih pripadnika MUP-a i navedenih tužilaštava u čin zataškavanja navedenih krivičnih djela, a kako bi apelant mogao uzeti djelotvorno učešće u postupku koji ima za cilj osporavanje odluka svih nadležnih organa da se pojedini pripadnici MUP-a i navedenih tužilaštava ne gone

krivično za navedeno. Apelant navodi da i pored toga što je već inicijalna faktografija predstavljala više nego dovoljan osnov sumnje da se ovdje radi o krivičnim djelima otmice i teškog ubistva, „nenadležno“ tužilaštvo je nakon 100 dana, 28. juna 2018. godine, pod velikim pritiskom javnosti i medija, donijelo Naredbu o sprovođenju istrage protiv više NN lica zbog krivičnog djela ubistva iz člana 124. stav 1. KZ, u vezi sa članom 37. istog zakona. Međutim, istraga je potpuno neadekvatna i samim tim do danas nije rezultirala bilo kakvom tužilačkom odlukom, niti je apelantu poznato da li je kolegijum tužilaštva preduzeo potrebne mjere da bi se ta istraga okončala. Obzirom da postoji dovoljno dokaza da se u konkretnom slučaju radi o teškom ubistvu iz kojih proizilaze okolnosti o mogućoj povezanosti pojedinih pripadnika MUP-a sa ovim krivičnim djelom to je za isto nadležno Republičko tužilaštvo. Apelant navodi da je tih prvih 100 dana nakon ubistva istraga bila isključivo pod kontrolom MUP-a tj. policije i bez nadzora tužilaštva. Brojni dokazi ali i navedene okolnosti daju pravo apelantu da kao razuman čovjek zaključi da izostanak blagovremene istrage otmice i ubistva njegovog djeteta predstavlja dovoljan osnov za sumnju da su pripadnici MUP umiješani u ovaj slučaj, odnosno da postoji praktična povezanost tih lica sa otmicom i ubistvom. Apelant navodi da je osnov sumnje za vođenje istrage protiv Darka Ilića i drugih pripadnika MUP, kao i vještaka sudske medicine Željka Karana predstavljala “kriminalna konferencija za štampu” koja je održana 26. marta 2018. godine (bez znanja i odobrenja od strane tužilaštva), na kojoj je od strane pripadnika MUP-a izvršeno prejudiciranje ocjene činjenica o kojima je trebalo prethodno provesti istragu a sve to upravo s ciljem opstruisanja djelotvorne istrage. Samo održavanje ove pres konferencije mora biti ozbiljno istraženo. Ovo pogotovo u svjetlu činjenice da se zbog posljedica te konferencije do danas još uvijek ne vodi adekvatna istraga, te se postavlja pitanje jesu li navedena tužilaštva pod pritiskom MUP-a. Apelant ukazuje da je na toj konferenciji za medije Darko Ilić, jedan od čelnih ljudi MUP-a, zajedno sa patologom prof. dr. Željkom Karanom (koji je radio obdukciju) i drugim prisutnim licima, izrekao čitav niz grubih neistina kojima je pokušao da obmane cjelokupnu javnost tako što iznio zaključak da ne postoji osnov sumnje da je David Dragičević ubijen nego da se radi o zadesnoj smrti tj. utapanju, a da je David Dragičević prethodno opljačkao neku kuću u ulici Velibora Janjetovića Janje. Nakon toga ministar MUP-a je dana 29. marta 2018. godine Tužilaštvu podnio Izvještaj o događaju, u kojem je navedeno da ne postoje elementi krivičnog djela, te je nakon toga čak tražio od glavnog tužioca donošenje naredbe o nesprovođenju istrage. Apelant navodi da je kratko nakon ove konferencije za štampu policija (pritisnuta dokazima) demantovala da se

dogodila pljačka kuće porodice R. u naselju Lauš jer provedenim vještačenjima nisu utvrđeni nikakvi mehanički tragovi obijanja kuće a niti su pronađeni bilo kakvi forenzički tragovi bilo kakvih lica povezanih sa navodnom pljačkom pa tako ni tragovi koji bi pripadali Davidu Dragičeviću. Za potrebe ove pres konferencije pripadnici MUP su od lica koja uopšte ne rade u policiji potpuno nezakonito zahtijevali pribavljanje snimaka video nadzora sa određenih objekata, te su ove okolnosti morale biti potpuno istražene jer upućuju na fabriciranje dokaza sa ciljem zataškavanja ubistva Davida Dragičevića. Takođe, pojedini pripadnici MUP uklanjali su i određene tragove na toj lokaciji (npr. rizle za duvan) koji su mogli dovesti do identifikacije svih lica povezanih sa ovim pokušajem pripadnika MUP-a da zataškaju ubistvo Davida Dragičevića (da se otkrije ko je, zbog čega i kome naredio da glumi Davida Dragičevića u kritično vrijeme na kritičnom mjestu, sve sa ciljem da bi se zataškalo ubistvo, uz napomenu da je David Dragičević ubijen u potpuno drugom dijelu grada Banja Luke), a što nije istraženo. Tako su od Đ.R. inspektori MUP nezakonito tražili da pribavi video snimke vezano za tu navodnu pljačku njegove kuće (ove okolnosti također nisu istražene) iako se, kao što je već navedeno, u kasnijoj istrazi ispostavilo da u kući Đ.R. nema bilo kakvih tragova provaljivanja, niti tragova koji bi na bilo koji način bili povezani sa Davidom Dragičevićem. Apelant navodi da već obična analiza snimaka video nadzora iz te ulice pokazuje da je lice koje je navodno opljačkalo tu kuću ("lice koje glumi Davida Dragičevića") provelo u toj kući 50 minuta upravo u vrijeme kada se u kući nalazio i vlasnik te kuće tj. Đ.R.. Apelant u tom pravcu ukazuje na odluke Okružnog suda i Ustavnog suda u predmetu A.K.. Apelant ukazuje da su navedena konferencija za štampu pripadnika MUP-a i nedonošenje blagovremene naredbe o sprovođenju istrage od strane tužilaštva izazvale uznemirenje javnosti u Banja Luci i svakodnevna mirna okupljanja građana. U Narodnoj skupštini Republike Srpske je početkom juna 2018. godine formiran Anketni odbor koji je u junu 2018. godine usvojio „Izvještaj anketnog odbora sa ciljem sagledavanja svih relevantnih činjenica vezanih za slučaj stradanja Davida Dragičevića", u kojem je utvrđeno da postoji osnov sumnje da je David Dragičević ubijen. Ovaj izvještaj je sačinjen na 297. stranica i sadrži sve okolnosti provedenog parlamentarnog nadzora nad radom pripadnika policije.

115. Apelant navodi da do danas Tužilaštvo nije provjerilo čitav niz bitnih okolnosti vezanih za slučaj otmice i ubistva Davida Dragičevića. Tako još uvijek:

- nije provedeno forenzičko vještačenje autentičnosti svih pribavljenih video snimaka na kojima sa vidi "lažni" David Dragičević;

- nisu provjerene okolnosti vezane za postojanje navodnog alibija za lica za koja postoji osnovana sumnja da su povezana sa otmicom i ubistvom Davida Dragičevića (nije rasvijetljena uloga Đ.R. koji prijavljuje policiji nepostojeću krađu pa zatim po nalogu pripadnika MUP angažuje lice A.K. za skidanje snimaka video nadzora sa određenih objekata);
- nije rasvijetljena okolnost da je David putem Instagrama svom prijatelju i rođaku neposredno prije nestanka poslao poruke da mu prijete opasnost jedino od lica F.Ć., koji inače nema alibi za tu noć i koji je lice koje se povezuje sa Darkom Ilićem i drugim pripadnicima MUP);
- tužilaštvo nije detaljno na sve okolnosti saslušalo lica koja su 24. marta 2019. godine neposredno prije uviđaja manipulirala sa tijelom Davida Dragičevića u rijeci Crkvena (tijelo su najprije izvukli pa ga ponovo vratili u vodu da bi ga ponovo izvukli iz vode na obalu);
- nije utvrđeno zašto je uviđaj radio inspektor Siniša Kojdić koji se u to vrijeme nalazio na bolovanju;
- nisu rasvijetljene okolnosti nestanka izvještaja mrtvozornika;
- nisu pribavljeni snimci video nadzora sa prodavnice obuće Office Shoes (na kojima se vide najvjerojatnije inspektori MUP-a koji su na tom mjestu zaustavili Davida Dragičevića), snimak sa Raiffeisen Bank kod Metalske škole za dan 18. mart 2018. godine u periodu od 00,00 do 04,00 časova (prema izjavi jedne svjedokinje oko 03,30 na parkingu kod Metalske škole se desila tuča zbog čega se sumnja se da je David Dragičević upravo na ovoj lokaciji premlaćen od strane više lica, među kojima su bili i pojedini inspektori MUP-a, među njima i Dubravko Kremenović) i niza objekata u centru Banja Luke na kojima se vidi tačno kretanje Davida Dragičevića 18.marta 2018. godine od 02,30 do 04,00 sati, nije pribavljen snimak PU Banja Luka za sporedni ulaz za dan 18.marta 2018. godine za period od 03,30 do 7,30 časova (zbog postojanja sumnje da je David dovezen u PU Banja Luka na taj ulaz a odatle je kratko nakon toga prebačen na nepoznatu lokaciju izvan Banja Luke), zatim nije pribavljen snimak zgrade gradskog groblja Banja Luka za dane 24. i 25. marta 2018. godine (zbog postojanja osnova sumnje da su u ovoj zgradi ili na samoj obdukciji u garderobi Davida Dragičevića podmetnuti predmeti iz kuće Đ.R., koje prethodno prilikom detaljnog pregleda 24.marta 2018. godine nije pronašao ljekar mrtvozornik);
- nisu provedena sva forenzička vještačenja oduzetih centralnih jedinica računara a vezano za autentičnost snimaka videonadzora, vještačenja mobilnih telefona, nađenog laptopa;
- istraga još uvijek nije proširena radi utvrđivanja svih okolnosti koje se tiču čina otmice Davida Dragičevića, koji je tek nakon toga ubijen;

- nije sačinjena detaljna rekonstrukcija kretanja Davida Dragičevića u kritično vrijeme i to na osnovu analize svih poznatih snimaka video nadzora i baznih stanica, kao i analiza pristupanja internetu putem mobitela i putem wi-fi mreža.

116. Apelant navodi da je bitno naglasiti da je rekonstrukcija kretanja, koju je sačinio MUP, kao i kompletna dosadašnja istraga, zasnovana na lažnim iskazima svjedoka i fabriciranim snimcima video nadzora iz naselja Lauš u ulici Velibora Janjetovića Janje. Tako se u rekonstrukciji kretanja Davida Dragičevića koju je sačinio MUP navodi da je David u 02,38 časova prošao pored knjižare Kultura u ulici Kralja Petra Karađorđevića, gdje su ga navodno vidjela dva svjedoka koji ga poznaju, iako prolazak Davida Dragičevića nije zabilježen na snimku video nadzora. Sve ove okolnosti više nego jasno ukazuju da Tužilaštvo u ovom predmetu vodi neadekvatnu istragu sa ciljem da se zataška otmica i teškog ubistvo Davida Dragičevića i iz svega do sada navedenog je potpuno jasno da je na taj način došlo do povrede člana 2. Evropske konvencije tj. prava na život u smislu provođenja promptne, sveobuhvatne i djelotvorne istrage.

117. Apelant ukazuje da je mrtvozornik došao odmah po pronalasku tijela Davida Dragičevića na lice mjesta i on je u svojoj pismenoj izjavi naveo da je pregledom tijela konstatovao da je od ubistva proteklo maksimalno 36 sati, što znači da je smrt mogla nastupiti 23. ili 24. marta 2018. godine. Ova okolnost je predstavljala već dovoljan osnov sumnje za proširenje istrage u odnosu na otmicu Davida Dragičevića. Takođe, mrtvozornik je u svojoj izjavi potvrdio i da prilikom pregleda odjeće i sadržaja džepova pokojnog Davida nije pronašao niti jedan od predmeta koji potiču iz kuće koju je David „opljačkao“, pa čak da nije pronašao ni Davidov mobilni telefon (koji predmeti će sutradan biti pronađeni prilikom obdukcije). Iako je mrtvozornik svoju pismenu izjavu predao inspektor MUP-a ta izjava je nakon toga nestala iz spisa i do danas nije pronađena, a tužilaštvo nije provelo istragu o tim okolnostima. Dalje apelant problematizira da je obdukciju izvršio dr. Karan, koji je postupao po naredbi tužilaštva, i problematizira njegov nalaz. Po njemu je smrt nastupila kao rezultat utopljenja i to između 18. i 24. marta 2018. godine (nedopustivo neprecizno); on navodi i da je u krvi pokojnog Davida pronađena u miligramima izražena količina narkotika (THC i LSD), što je kasnijim vještačenjima demantovano, te je kasnije utvrđeno da zavod u kojem radi patolog Karan nije uopšte u posjedu certificiranih uređaja za ovu vrstu toksikoloških vještačenja. Potpuno je upitan zaključak prof. dr. Željka Karana da je smrt nastupila utopljenjem jer on u nalazu pominje navodne tragove muljevitog sadržaja ali u odsustvu hemijske analize

navodno pronađenog muljevitog sadržaja ili vode pronađene u tijelu i disajnim organima Davida Dragičevića taj Karanov zaključak, čini se potpuno nevjerodostojnim jer je isti postupio suprotno članu 170. stav 4. ZKP, obzirom da muljeviti sadržaj, a niti sadržaj vode koju je morao pronaći u tijelu i disajnim organima nije dao na biološko vještačenje. Njegov zaključak da je smrt nastupila između 18. i 24. marta 2018. godine je potpuno nevjerodostojan i suprotan sadržaju izjave mrtvozornika dr. Miljkovića, kao i navedeno vrijeme smrti (18. mart 2018. godine u 04,00 časa). Dakle, Karan je u svom nalazu kao uzrok smrti naveo utopljenje, svjesno zanemarujući time da su upravo zaživotne povrede na tijelu mogle predstavljati okolnosti zbog kojih je prouzrokovana smrt tako što je prethodno brutalno pretučeni David Dragičević jednostavno bačen u vodu, naravno sa ogromnom rezervom da je do smrti uopšte došlo utopljenjem (kako je apelant naveo "jer se sumnja da je David ugušen"). Apelant ukazuje na nalaz reobdukcije od 28. marta 2018. godine, koju je proveo prof. dr. Ivica Milosavljević iz Beograda, a koja reobdukcija je provedena bez naredbe tužilaštva, u kojoj se navodi da je leš proveo u vodi od dva do četiri dana, što praktično znači da je smrt nastupila između 20. i 24. marta 2018. godine. Ostali zaključci iz ovog nalaza, kako je apelant istakao, uključujući i uzrok smrti, su više nego upitni obzirom da su već prilikom obdukcije bili isprani svi dijelovi tijela koji su kasnije bili predmet te reobdukcije. Ovo samo pokazuje namjeru da se porodica uvjeri u tačnost prethodno izvršene obdukcije od strane prof. dr. Karana, koja obdukcija je zbog kontradiktornih zaključaka i površnosti neprihvatljiva. Osim toga namjerno loše izvršenom obdukcijom su kontaminirani tragovi što je uticalo na sva naredna vještačenja. Obdukcijom izvršenom u Zagrebu utvrđeno je da je vrijeme koje je proteklo od pronalaska tijela do smrti najmanje tri dana, dok gornju granicu nije moguće argumentovano odrediti.

118. Apelant ukazuje i na „nezavisnost same istrage” jer je dovedeno u pitanje da li su lica koja su odgovorna za istragu i ona koja su provodila istragu nezavisna od onih koja su uključena u događaje, što podrazumijeva „ne samo nepostojanje bilo kakve hijerarhijske ili institucionalne veze nego i praktične nezavisnosti”. U konkretnom slučaju u istragu su bili uključeni pripadnici MUP-a (Darko Ilić, Dubravko Kremenović i brojni drugi koji su uključeni u sam događaj učešćem na pres konferenciji koja je negirala ubistvo, provođenjem brojnih konkretnih radnji na zataškavanju ubistva). Provođenjem nedjelotvorne istrage s ciljem da se zataška otmica i teško ubistvo Davida Dragičevića došlo je i do povrede prava na zabranu mučenja, nečovječnog ili ponižavajućeg tretmana

ili kazne iz člana 3. Evropske konvencije i člana II/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, jer vlasti i pored ogromnog broj dokaza i poznatih okolnosti (što je već detaljno navedeno u apelaciji), još uvijek nisu pokrenule djelotvornu istragu i ne samo da nisu apelantu o tome dostavili informacije nego su, a što je već opštepoznato, prekomjernom upotrebom sile i metodama zastrašivanja od strane pripadnika MUP-a zabranile dalja mirna okupljanja građana Banja Luke i grupe „Pravda za Davida“, nakon čega je apelant bio prinuđen napustiti Banja Luku kako bi pobjegao od mogućeg nasilja i time sačuvao svoj život. Sve ovo je kod apelanta izazvalo maksimalno „osjećanje straha, snažnog nemira i inferiornosti, koje su u stanju da žrtvu ponizi i degradira“, što predstavlja nehumano postupanje koje je zabranjeno članom 3. Evropske konvencije.

119. Apelant osporava Naredbu o obustavljanju istrage protiv Željka Karana i Naredbu o nesprovođenju istrage Republičkog tužilaštva protiv Darka Ilića, Dubravka Kremenovića i drugih pripadnika MUP-a, zbog krivičnog djela Teško ubistvo iz člana 125. stav 2. KZ, kao i odluke po pritužbi apelanta. Apelant navodi da u odlukama Republičkog tužilaštva nije navedeno nikakvo obrazloženje, niti razlozi zbog čega se odbija pritužba apelantovog punomoćnika protiv odluka o obustavljanju istrage, odnosno nesprovođenju istrage. Donošenjem pobijanih odluka od 27. decembra 2018. godine povrijeđeno je apelantovo pravo na pravično suđenje iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije, te apelant upućuje na garancije ovog prava kao i zašto nalazi da je član 6. stav 1. primjenljiv u ovom slučaju. Apelant dalje smatra da mu je dostavljenjem pobijanih odluka bez ikakvog obrazloženja povrijeđeno i pravo na učinkovit pravni lijek iz člana 13. Evropske konvencije. Takođe apelant smatra da je cjelokupnim postupkom diskriminiran zato što je u svakodnevnim protestima javno prozivao najviše predstavnike vlasti Republike Srpske da zataškavaju ubistvo njegovog sina, navodeći da je Tužilaštvo istragu otvorilo tek nakon 100 dana a nakon toga nastavilo da provodi nedjelotvornu istragu, sve s ciljem zataškavanja otmice i teškog ubistva njegovog sina. Apelant se poziva na kršenje ovog prava u vezi sa pravom na djelotvornu istragu iz člana 2. Evropske konvencije. Apelant navodi da su kontroverze slučaja David Dragičević odavno prešle granice Bosne i Hercegovine. Apelant navodi da je kompletno pravosuđe BiH zakazalo na ovom i slučaju Memić i takav tretman ovih slučajeva, za koji ne postoji neko objektivno i razumno opravdanje za takav različit tretman sasvim jasno govori da se radi o najvećim poslijeratnim slučajevima korupcije s ciljem da se zataškaju ova dva ubistva, a jedan od razloga su upravo ogromni propusti

službenih lica (pripadnika policije i tužilaca) koji također moraju odgovarati za te propuste.

120. Apelant je uz podnesak dostavljen 15. novembra 2019. godine dostavilo jedan dopis (jedva vidljiv) kojim "pokrepljuje navode iz apelacije", zatim je 3. aprila 2020. godine dostavio „odgovor na odgovore“ tužilaštava (jer su mu na njegovo traženje dostavljeni), a 15. novembra 2020. godine je dostavio nove informacije u predmetu.

b) Odgovor na apelaciju

121. U odgovoru na apelaciju Tužilaštvo je opisalo tok događaja, preduzete radnje od strane Tužilaštva, navelo je da na samom početku istrage, kada je Tužilaštvo pregledalo izvještaj i materijal bilo saglasno da se ne može donijeti naredba o nesprovođenju istrage (u Izvještaju o smrti se aludiralo na zades). Nakon prikupljanja dokaza, čemu je odmah pristupljeno (te nakon pristizanja nalaza iz Zagreba) donijeta je naredba o sprovođenju istrage protiv NN lica za krivično djelo ubistva „koja nam je bila i potrebna radi provođenja drugih istražnih radnji za određena lica, te raznih pretresa i vještačenja“, kako je navedeno u odgovoru. Tužilaštvo takođe navodi da su neosnovani navodi apelanta da se radi o ubistvu, mučenju i silovanju Davida Dragičevića od strane pripadnika MUP-a, jer za to ne postoje dokazi. Takođe navodi da je naredba donijeta ne uslijed pritiska javnosti već nakon provedenih brojnih istražnih radnji. Tužilaštvo je takođe navelo da je saradivalo sa advokatima apelanta, te provjeravalo navode koje su isti iznosili. Takođe, Tužilaštvo je u odgovoru navelo (konkretno Glavni okružni javni tužilac) da je na kolegiju Republičkog Tužilaštva informisao o stanju u spisu (i prije radnji za koje je navedeno da su poduzete prije donošenja naredbe o sprovođenju istrage) i tražio zbog ozbiljnosti predmeta da se odredi tužilac koji će koordinirati radom postupajućeg tužioca, što je Republičko tužilaštvo prihvatilo i odredilo tužioca, te je određen još jedan tužilac da pomaže postupajućem tužiocu. Tužilaštvo je takođe ukazalo na propuste OSL učinjene u toku istrage (konferencija za štampu, nestanak dokaza i drugo), ali i radnje koje je nakon toga Tužilaštvo poduzelo (konkretno optužnica protiv određenih lica, policijskih službenika za krivično djelo uništavanje dokaza), te ukazuje da Tužilaštvu nije cilj skrivanje počinioca, već upravo suprotno, te radi na predmetu u istrazi koja je još uvijek otvorena. Uz odgovor su dostavljena 23 registratora, kao i opis spisa, te presude Vrhovnog suda Republike Srpske i Ustavnog suda, kao i optužnica protiv službenih lica.

122. Republičko tužilaštvo je u odgovoru na apelaciju navelo da su netačne tvrdnje apelanta da mu je onemogućen pristup podacima ili dokazima u spisu, jer se apelant nikada nije obratio Republičkom tužilaštvu radi omogućavanja pristupa podacima ili dokazima. Dalje, Republičko tužilaštvo ukazuje da apelant pobija naredbe o nesprovođenju istrage, odnosno naredbu o obustavljanju istrage, ali se ne upušta u njihov sadržaj niti navodi koja su mu to prava povrijeđena. U oba slučaja, radi se o krivičnim predmetima koji su činjenično i genusno povezani sa krivičnim predmetom Tužilaštva (broj T13 0 KTN 0040438 18) koji se odnosi na istragu okolnosti smrti Davida Dragičevića i u kojem je to tužilaštvo donijelo naredbu o provođenju istrage protiv nepoznatog učinioca ili više njih zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 124. stav 1. KZ. Tužilaštvo još uvijek provodi predmetnu istragu te imajući tu činjenicu u vidu, Republičko tužilaštvo je mišljenja da je apelacija u odnosu na sve njene navode preuranjena, jer još uvijek nije donesena tužilačka odluka u vezi istrage okolnosti smrti Davida Dragičevića, odnosno predmetna istraga nije okončana. S druge strane, Republičko tužilaštvo je u krivičnom predmetu T12 1 KTAO 0000777 18 postupalo u odnosu na navode da su pojedini funkcioneri, odnosno pripadnici MUP-a naredili ubistvo Davida Dragičevića, odnosno da su učestvovali u naručivanju, naređivanju i organizaciji ubistva, kao i da su pojedini od njih neposredno lišili života Davida Dragičevića te da su učestvovali u prikrivanju dokaza i navodnom zataškavanju izvršenog krivičnog djela, što bi u tom slučaju upućivalo na izvršenje krivičnog djela Teško ubistvo iz člana 125. stav 2. KZ za čije gonjenje je nadležno Republičko tužilaštvo, Posebno odjeljenje za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala. U navedenim krivičnim predmetima Republičko tužilaštvo je donijelo odgovarajuće tužilačke odluke, koje su dostavljene oštećenom, odnosno njegovom punomoćniku, u ovom slučaju apelantu, te je isti protiv odluka podnio pritužbu Kolegijum Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala Republičkog tužilaštva, razmatrajući navode pritužbi je zaključio da je postupajući tužilac postupio u skladu sa zakonom i potvrdio njegove odluke te podnesene pritužbe odbio kao neosnovane. Prilikom rada u navedenim krivičnim predmetima, Republičko tužilaštvo je izvršilo uvid u spis Tužilaštva broj T13 0 KTN 0040438 18 te su dokazi navedenog spisa najvećim dijelom i bili osnov za donošenje odgovarajućih tužilačkih odluka. Iz pobijanih odluka je vidljivo da su svi raspoloživi dokazi podvrgnuti kritičkoj analizi, cijenjeni pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi i rezultat takve ocjene dokaza su donesene tužilačke odluke o obustavljanju istrage u predmetu protiv osumnjičenog Karan Željka, odnosno

nesprovođenju istrage u predmetu Ilić Darka i drugih, što se može zaključiti i uvidom u predmetne tužilačke odluke koje se osporavaju apelacijom. Na osnovu izloženog, Republičko tužilaštvo smatra da je apelacija u ovom predmetu preuranjena, imajući u vidu da istraga okolnosti smrti Davida Dragičevića, koju provodi Tužilaštvo još uvijek nije okončana. Konačno, u odgovoru je navedeno „ukoliko Ustavni sud ipak zaključi da ima osnova za meritorno odlučivanje po svim navodima apelacije, ovo tužilaštvo zaključuje da su navodi apelacije koji se odnose na postupanje Posebnog odjeljenja za suzbijanje korupcije, organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala Republičkog javnog tužilaštva Republike Srpske i odluke koje su u vezi s tim donesene i na koje se apelacija odnosi, neosnovani.“ Uz odgovor su dostavljene fotokopije spisa predmeta.

Navodi iz apelacije AP-1012/21

U apelaciji se navodi da su apelant i apelantica roditelji Davida Dragičevića. Apelacijom se pokreći ista pitanja (povrede članova Ustavnog suda i Evropske konvencije) kao apelacijom AP-1140/19. U navedenoj apelaciji se osporava naredba o neprovođenju istrage protiv S.K., kao i odluke kojim je pritužba apelanta i apelantice odbijena, te se ukazuje na proizvoljnost u datom obrazloženju što apelant i apelantica detaljno obrazlažu u apelaciji. Takođe, isti navode da su u nekim od „parcijalnih postupaka“ postupajući tužilac i glavni tužilac bili saslušani kao svjedoci, stavljen je zahtjev za njihovo izuzeće, jer postoje okolnosti koje izazivaju razumnu sumnju u njihovu pristrasnost. Ovaj zahtjev je odbačen. Apelant i apelantica osporavaju nedjelotvornost istrage koju vodi Tužilaštvo, a koji navodi su iznije u apelaciji AP-1140/19.

c) Odgovor na apelaciju AP-1012/21

123. U odgovoru na apelaciju Tužilaštvo je navelo da je apelacija neosnovana i da je odluka postupajućeg tužioca broj T13 0 KT 0045454 20 od 16. novembra 2020. godine, donijeta jer je postupajući tužilac izvršio pažljivu analizu cjelokupne dokumentacije koja je dostavljena uz krivičnu prijavu i dopunu krivične prijave, kao i dokumentacije u spisu predmeta Tužilaštva broj T13 0 KT 0044850 18 (protiv optuženih Z.B. i M.M., zbog krivičnog djela Sprečavanje dokazivanja iz člana 336. stav 1. KZRS, koja optužnica je potvrđena) i spisu predmeta broj T13 0 KTN 0040438 18 (koja se odnosi na istragu protiv nepoznatih izvršilaca zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 124. stav 1. KZ, u vezi sa članom 37. istog zakona, na štetu lica David Dragičević). Nakon toga donesena je predmetna odluka - naredba o nesprovođenju istrage, koja je detaljno obrazložena i u kojoj su dati razlozi za donošenje takve odluke, koja je ispravna i na zakonu zasnovana, a

što je potvrdio i Kolegijum Okružnog javnog tužilaštva Banjaluka, u svojim odlukama od dana 24. decembra 2020. godine i 27. januara 2021. godine. Uzimajući u obzir utvrđene činjenice u ovom predmetu Tužilaštvo smatra da zakonitost i pravilnost osporavanih odluka tužilaštva nije dovedena u pitanje navodima apelacije (opstruiranje istrage). Takođe, navedeno je da je zahtjev za izuzeće postupajućeg tužioca odbačen kao nedozvoljen, a iz razloga što je isti postavljen suprotno odredbi člana 38. stav 1. ZKP, kojim je propisano da zahtjev za izuzeće mogu postaviti stranke ili branilac, a da u konkretnom slučaju apelant nema svojstvo stranke u postupku. Predloženo je da se apelacija odbije kao neosnovana.

V. Relevantne odredbe

124. **Zakon o krivičnom postupku Republike Srpske** („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 53/12, 91/17 i 66/18)

Za potrebe ove odluke koristi se neslužbeni prečišćeni tekst sačinjen u Ustavnom sudu BiH, koji glasi:

Prava i dužnosti tužioca

Član 43.

(1) *Osnovno pravo i dužnost tužioca je otkrivanje i gonjenje učinilaca krivičnih djela.*

(2) *Tužilac ima pravo i dužnost da:*

a) *odmah nakon saznanja da postoje osnovi sumnje da je učinjeno krivično djelo, preduzme potrebne mjere u cilju njegovog otkrivanja i sprovođenja istrage, pronalaženja osumnjičenog, rukovođenja i nadzora nad istragom, kao i radi upravljanja aktivnostima ovlašćenih službenih lica koji pronalaze osumnjičenog i prikupljaju izvještaje i dokaze,*

b) *sprovede istragu u skladu sa ovim zakonom,*

v) *daje imunitet u skladu sa članom 149. ovog zakona,*

g) *zahtijeva dostavljanje informacija od državnih organa, preduzeća, pravnih i fizičkih lica u Republici Srpskoj,*

d) *izdaje pozive i naredbe i predlaže izdavanje poziva i naredbi u skladu sa ovim zakonom,*

- đ) naređi ovlašćenom službenom licu da izvrši naredbu izdatu od suda u skladu sa ovim zakonom,*
- e) utvrđuje činjenice potrebne za odlučivanje o imovinskopravnom zahtjevu u skladu sa članom 107. ovog zakona,*
- ž) predlaže izdavanje kaznenog naloga u skladu sa članom 358. ovog zakona,*
- z) podiže i zastupa optužnicu pred sudom,*
- i) izjavljuje pravne lijekove i*
- j) obavlja i druge poslove određene zakonom.*

(3) U skladu sa st. 1. i 2. ovog člana, svi organi koji učestvuju u istrazi dužni su da o svakoj preduzetoj radnji obavijeste tužioca i da postupe po svakom njegovom zahtjevu.

Naredba o sprovođenju istrage

Član 224.

- (1) Tužilac naređuje sprovođenje istrage ako postoje osnovi sumnje da je izvršeno krivično djelo.*
- (2) O sprovođenju istrage donosi se naredba koja sadrži: podatke o osumnjičenom ukoliko je poznat, opis djela iz kojeg proizlaze zakonska obilježja krivičnog djela, zakonski naziv krivičnog djela s navođenjem odredbe krivičnog zakona, okolnosti koje potvrđuju osnove sumnje da je izvršeno krivično djelo i postojeće dokaze. U naredbi će tužilac navesti koje okolnosti treba istražiti i koje istražne radnje treba preduzeti.*
- (3) Tužilac donosi naredbu da se istraga neće sprovoditi ako je iz prijave i pratećih spisa očigledno da prijavljeno djelo nije krivično djelo, ako ne postoje osnovi sumnje da je prijavljeno lice učinilo krivično djelo, ako je nastupila zastarjelost ili je djelo obuhvaćeno amnestijom ili pomilovanjem ili ako postoje druge okolnosti koje isključuju krivično gonjenje.*
- (4) O nesprovođenju istrage, kao i o razlozima za to, tužilac će obavijestiti oštećenog i podnosioca prijave u roku od tri dana. Oštećeni i podnosilac prijave imaju pravo da podnesu pritužbu u roku od osam dana kancelariji tužioca.*

*Sprovođenje istrage**Član 225.*

- (1) *Tokom sprovođenja istrage tužilac može preduzeti sve istražne radnje, uključujući ispitivanje osumnjičenog i saslušanje oštećenog i svjedoka, vršenje uviđaja i rekonstrukcije događaja, preduzimanje posebnih mjera koje obezbjeđuju sigurnost svjedoka i informacija i naređivanje potrebnih vještačenja.*
- (2) *O preduzetim istražnim radnjama sastavlja se zapisnik u skladu sa ovim zakonom.*
- (3) *Ako se osumnjičeni nalazi u pritvoru, naredbu za dovođenje radi ispitivanja izdaje tužilac i o tome obavještava sudiju za prethodni postupak.*

*Nadzor tužioca nad radom ovlašćenih službenih lica**Član 226.*

- (1) *Ako postoje osnovi sumnje da je izvršeno krivično djelo za koje je zakonom propisana kazna zatvora veća od pet godina, ovlašćeno službeno lice dužno je da odmah obavijesti tužioca i pod njegovim nadzorom preduzme potrebne mjere da se pronađe izvršilac krivičnog djela, da se spriječi skrivanje ili bjekstvo osumnjičenog ili saučesnika, da se otkriju i sačuvaju tragovi krivičnog djela i predmeti koji mogu poslužiti kao dokazi i da se prikupe sve informacije koje mogu biti korisne u krivičnom postupku.*
- (2) *Ako postoje osnovi sumnje da je izvršeno krivično djelo iz stava 1. ovog člana, ovlašćeno službeno lice dužno je da u slučaju opasnosti od odgađanja preduzme neophodne radnje radi izvršenja zadatka iz stava 1. ovog člana. Prilikom preduzimanja ovih radnji, ovlašćeno službeno lice dužno je da postupi po ovom zakonu. O svemu što je preduzeto, ovlašćeno službeno lice dužno je da odmah obavijesti tužioca i dostavi prikupljene predmete koji mogu poslužiti kao dokaz.*
- (3) *Ako postoje osnovi sumnje da je izvršeno krivično djelo za koje je zakonom propisana kazna zatvora do pet godina, ovlašćeno službeno lice dužno je da obavijesti tužioca o svim raspoloživim informacijama i istražnim radnjama koje je preduzelo najkasnije sedam dana od dana saznanja o postojanju osnova sumnje da je krivično djelo učinjeno.*

*Obustava istrage**Član 232.*

(1) Tužilac će naredbom obustaviti istragu ukoliko se ustanovi da:

- a) djelo koje je učinio osumnjičeni, nije krivično djelo,*
- b) postoje okolnosti koje isključuju krivicu osumnjičenog, osim u slučaju iz člana 214. ovog zakona,*
- v) nema dovoljno dokaza da je osumnjičeni učinio krivično djelo i*
- g) je djelo obuhvaćeno amnestijom, pomilovanjem ili zastarjelošću ili postoje druge smetnje koje isključuju krivično gonjenje.*

(2) O obustavi istrage, kao i o razlozima za obustavu istrage tužilac će u pisanoj formi obavijestiti oštećenog koji ima prava predviđena u članu 224. ovog zakona, kao i osumnjičenog ako je ispitan i lice koje je prijavilo krivično djelo.

(3) Tužilac, u slučajevima iz stava 1. tačka v) ovog člana može ponovo otvoriti istragu ako pribavi nove dokaze koji ukazuju na to da postoje osnovi sumnje da je osumnjičeni učinio krivično djelo.

*Okončanje istrage**Član 233.*

(1) Tužilac okončava istragu kada utvrdi da je stanje stvari dovoljno razjašnjeno da se može podići optužnica. Okončanje istrage će se zabilježiti u spisu.

(2) Ako se istraga ne završi u roku od šest mjeseci od donošenja naredbe o sprovođenju istrage, potrebne mjere da bi se istraga okončala, preduzeće kolegijum tužilaštva.

(3) Optužnica se ne može podići ako osumnjičeni nije bio ispitan.

Do donošenja predmetne odluke donijet je Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske (Službeni glasnik RS“ broj 15/21, objavljen 23. februara 2021. godine), te je došlo do značajnijih izmjena u odnosu na oštećenog, te je izmijenjen član 244 (poslije stava 2. dodaje se novi stav 3), i izmjene člana 233.

VI. Dopustivost

125. U skladu sa članom VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud, također, ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom ustavu kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.
126. U skladu sa članom 18. stav (1) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud može razmatrati apelaciju samo ako su protiv presude, odnosno odluke koja se njome pobija, iscrpljeni svi djelotvorni pravni lijekovi mogući prema zakonu i ako se podnese u roku od 60 dana od dana kada je podnosilac apelacije primio odluku o posljednjem djelotvornom pravnom lijeku kojeg je koristio.
127. Po mišljenju Ustavnog suda iz navoda apelacije (AP-1140/19 i AP-1012/21) proizlazi da apelant i apelantica pokreću pitanje (ne)djelotvornosti istrage.
128. Shodno navedenom, Ustavni sud zapaža da se predmetnim apelacijama zapravo ne osporava meritorna odluku - presuda bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini koja bi, u smislu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, mogla biti predmet osporavanja pred Ustavnim sudom, pa se postavlja pitanje dopustivosti predmetne apelacije.
129. Ustavni sud, slijedeći svoju dosadašnju praksu u predmetima koji su pokretali slična pitanja u kontekstu kršenja prava na život koja su zaštićena članom II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i čl. 2. Evropske konvencije u kontekstu člana 18. stav (2) Pravila Ustavnog suda, smatra da u konkretnom slučaju postoji njegova nadležnost.
130. S tim u vezi, Ustavni sud podsjeća i na praksu Ustavnog suda zauzetu u predmetu AP-862/10, od 16. maja 2013. godine (Odluka dostupna na web-stranici Ustavnog suda www.ustavnisud.ba), u kojem je Ustavni sud utvrdio da odredbama ZKP Republike Srpske nije predviđena mogućnost da, u slučaju kada tužiteljstvo donese odluku o neprovedbi istrage, stranke koje su nezadovoljne takvom odlukom mogu izdejsstvovati meritornu odluku - presudu bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini koja bi, u smislu članka VI/3.(b) Ustava Bosne i Hercegovine, mogla biti predmetom osporavanja pred Ustavnim sudom. Dalje, imajući u vidu relevantne odredbe ZKP Republike Srpske, po mišljenju Ustavnog suda, proizlazi da je u takvim slučajevima jedini pravni lijek koji stranke mogu koristiti prigovor protiv odluke o neprovedbi istrage. U vezi s tim Ustavni sud je smatrao da ovakva zakonska regulativa, odnosno nemogućnost da apelanti u skladu sa važećem zakonodavstvu dođu do meritorne odluke koja bi mogla biti predmetom ocjene Ustavnog suda, ne može staviti na teret apelantima, pogotovo u situaciji kada

apelacija podnesena Ustavnom sudu pokreće pitanja kršenja prava na život zaštićenog članom II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 2. Evropske konvencije u vezi sa događajima povodom kojih apelanti, dakle, nisu imali zakonsku mogućnost za vođenje bilo kakvog postupka.

131. Konkretnim predmetima takođe se ukazuje na nemogućnost da dođe do meritorne konačne sudske odluke jer je istraga za ubistvo sina apelanta i apelantice u toku, odnosno nadležna tužilaštva su donijela naredbe o nesprovođenju istrage protiv određenih lica, odnosno nadležno tužilaštvo je obustavilo istragu protiv Željka Karana. Imajući u vidu navode iz apelacija, a podržavajući svoju praksu, Ustavni sud smatra da apelacija u ovom dijelu ispunjava uvjete iz člana 18. st. (2) i (4) Pravila Ustavnog suda, jer nije očigledno (prima facie) neosnovana, niti postoji neki drugi formalni razlog zbog kojeg apelacija nije dopustiva.
132. Imajući u vidu odredbe člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 18. st. (1), (3) i (4) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je utvrdio da predmetna apelacija ispunjava uvjete u pogledu dopustivosti.
133. Takođe, obzirom da je odlučio spoji dvije apelacije i donese jednu odluku, Ustavni sud će u nastavku odluke koristiti termin „apelacija“ (za obje apelacije), kao i termin „apelant“ za apelanta i apelanticu.

VII. Meritum

134. Apelant u apelaciji navodi povredu člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije, II/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 3. Evropske konvencije, člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije, „člana 13. Evropske konvencije i člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine“ i člana II/4. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 14. Evropske konvencije u vezi sa pravom iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije.
135. Član II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:
- 3. Katalog prava*
- Sva lica na teritoriji Bosne i Hercegovine uživaju ljudska prava i slobode iz stava 2. ovog člana, što uključuje:*
- a) Pravo na život.*
136. Član 2. Evropske konvencije glasi:

1. Pravo na život svake osobe zaštićeno je zakonom. Niko ne smije biti namjerno lišen života, osim prilikom izvršenja presude suda kojom je osuđen za krivično djelo za koje je zakonom predviđena ova kazna.

[...]

137. Apelant ukazuje na povredu prava na život iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije, najprije zbog propusta Tužilaštva da provede efikasnu (djelotvornu) istragu, odnosno problematizira da je MUP kontrolisao tužilaštvo, ukazuje na propuste u istrazi kao i da je naredba o sprovođenju istrage donijeta 100 dana nakon što je djelo izvršeno, te ističe da cilj istrage nije istinsko otkrivanje počinioca nego se ista vodi sa namjerom zataškavanja otmice i ubistva njegovog sina. Osim navedenog, apelant iznosi sumnje „da su pripadnici MUP RS umiješani u ovaj slučaj, odnosno da postoji praktična povezanost tih lica sa otmicom i ubistvom Davida Dragičevića“, te osim što osporava naredbu o nesprovođenju istrage koju je donijelo Republičko tužilaštvo ukazuje i da istraga nije bila nezavisna, odnosno postavlja pitanje da li su lica koja su odgovorna za istragu i istu provodila nezavisni od onih „uključenih u događaje“. Kao argumente za svoje tvrdnje apelant navodi niz konkretnih radnji koje su nadležni organi trebali preduzeti, u cilju provođenja efikasne i djelotvorne istrage ubistva Davida Dragičevića.
138. Takođe, Ustavni sud ima u vidu i navode apelanta (AP-1012/21), kao i odgovor Tužilaštva Bosne i Hercegovine od 11. maja 2021. godine u vezi sa preuzimanjem predmeta Dragičević. Ustavni sud će apelaciju ispitati u skladu sa navodima kojim je doveden u pitanje rad Tužilaštva (neprovođenje djelotvorne istrage), bez ulaženja u bilo koje radnje koje je već poduzelo ili će poduzeti Tužilaštvo Bosne i Hercegovine. Takođe, istraga će biti ispitana u vremenskom periodu do preuzimanja predmeta od strane Tužilaštva Bosne i Hercegovine, odnosno do 2. marta 2021. godine kada je Tužilaštvo Bosne i Hercegovine kako je navelo u odgovoru, zaprimilo dopis u kojem se nalazio spis T 13 0 KTN 0040438 18.
139. Takođe, Ustavni sud primjećuje da je u toku trajanja istrage došlo do izmjena i dopuna ZKP, a donošenje Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o krivičnom postupku RS se „poklapa“ sa dostavljanjem spisa Tužilaštvu Bosne i Hercegovine. Stoga će Ustavni sud odluku i donijeti imajući u vidu odredbe koje su u pretežnom dijelu bile na snazi (bez

posljednjih izmjena u ZKP) u periodu relevantnom za ovu odluku (kako je u prethodnoj tački navedeno).

140. Ustavni sud primjećuje da je apelacija (AP-1140/19) podnijeta Ustavnom sudu skoro godinu dana od dana kada je prijavljen nestanak apelantovog sina (18. marta 2018. godine), odnosno kada je pronađeno njegovo beživotno tijelo (24. marta 2018. godine). Takođe, Ustavni sud primjećuje da je u momentu podnošenja apelacije (kao i donošenja ove odluke) postupak još u fazi istrage i još se ne zna izvršilac (izvršioci) krivičnog djela (prema stanju spisa koji je Ustavni sud zaprimio 15. maja 2019. godine i informacija i dokumenata od 10. januara 2020. godine- do 11. januara 2021. godine, a nakon čega nije bilo dodatnih i novih informacija od strane Tužilaštva, niti apelanta, odnosno do podnošenja apelacije AP-1012/21). Takođe, kako je gore navedeno, Ustavnom sudu je Tužilaštvo dostavilo 23 registratora, ali u cilju ne ugrožavanja istrage koju Tužilaštvo i dalje vodi, Ustavni sud napominje da je za potrebe pisanja ove odluke (koja će biti dostupna javnosti) koristio osnovne podatke iz spisa.
141. Iako apelant osporava tužilačke odluke koje je donijelo Republičko tužilaštvo (naredbu o nesprovođenju istrage protiv pripadnika MUP – a, kao i naredbu o obustavljanju istrage protiv Željka Karana), te osporava naredbu o nesprovođenju istrage protiv Siniše Kojdića, koju je donijelo Tužilaštvo (AP-1012/21), Ustavni sud konstatuje da je istraga u toku. Stoga će i osporene odluke Republičkog tužilaštva (pogotovo imajući u navode apelanta o umiješanosti određenih pripadnika MUP-a u cijeli događaj), ali i osporene odluke u predmetu AP-1012/21, biti takođe razmatrane u okviru postojanja ili nepostojanja djelotvorne istrage. Međutim, kako Tužilaštvo (koje je nesporno nadležno, u relevantnom periodu do marta 2021. godine, vidi tačku 138. ove odluke) vodi postupak kako bi utvrdilo istinu o stradanju sina apelanta, Ustavni sud u ovom predmetu će se upravo baviti samo istragom koju vodi Tužilaštvo u predmetu T13 0 KTN 0040438 18. Naime, tužilaštvo/tužilaštva su samostalni državni organi koji u okviru propisanih prava i dužnosti preduzimaju zakonom određene mjere u pogledu otkrivanja i gonjenja učinilaca krivičnih djela (član 2. Zakona o javnim tužilaštvima RS). Takođe, članom 43. ZKP propisano je „Osnovno pravo i dužnost tužioca je otkrivanje i gonjenje učinilaca krivičnih djela.“. U tom smislu, Ustavni sud će u ovom momentu ispitati da li je Tužilaštvo koje sebe smatra nadležnim, i koje vodi istragu postupalo shodno garancijama koje nudi član II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i član 2. Evropske konvencije, te ostale tužilačke odluke koje su donijete neće biti predmet ispitivanja ove apelacije (suprotno predmetu

AP-3546/17, odluka od 11. juna 2019. godine, tačka 45, dostupna na www.ustavnisud.ba, gdje je podizanjem optužnice otvoren sudski put predmetu, a nakon toga je apelant osporavao „nove“ tužilačke odluke koje su djelomično bile dio već postojećeg postupka). Stoga, Ustavni sud, bez obzira na odluke Republičkog tužilaštva, i ostale odluke u „pet parcijalnih istraga povodom istog događaja“, kako je naveo apelant (AP-1012/21), kao i bez obzira na navode koje apelant iznosi u apelaciji (da su pripadnici MUP-a povezani sa događajem), polazi od činjenice da (prema prikupljenim dokazima do sada u istrazi) nadležno Tužilaštvo smatra da postoje osnovi sumnje da je učinjeno krivično djelo Ubistva na štetu Davida Dragičevića i da je istraga povodom razjašnjenja okolnosti nastupanja smrti Davida Dragičevića u toku.

142. Ustavni sud podsjeća na to da član 2. Evropske konvencije predstavlja jednu od osnovnih vrijednosti demokratskih društava. Prema ustaljenoj sudskoj praksi „prva rečenica člana 2. stava 1. nalaže državi ne samo da ne uzrokuje smrt na namjeran ili nezakonit način, nego i da poduzme mjere neophodne za zaštitu života osoba u okviru svoje jurisdikcije“ (vidi Evropski sud za ljudska prava, *L.C.B. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 9. juna 1998. godine, stav 36). S ciljem djelotvornog osiguranja uživanja prava koje garantiraju članovi 2-4. Evropske konvencije, sudska praksa Evropskog suda za ljudska prava je usaglasila proceduralne zahtjeve, a najčešći je zahtjev za provođenjem istrage kao dijela šire obaveze uspostavljanja djelotvornog sudskog sistema. Nametanje ovakve obaveze ima za cilj da omogući gonjenje ili pokretanje sudskih postupaka koji su naloženi u slučaju kršenja Evropske konvencije. To, međutim, ne znači da ova obaveza važi samo za slučajeve kada se događaji mogu pripisati državnim vlastima, već se primjenjuje i u slučajevima kada se smatra da povreda prava iz čl. 2. ili 3. Evropske konvencije potječe od pojedinca (vidi Evropski sud za ljudska prava, *M.C. protiv Bugarske*, presuda od 4. decembra 2003. godine, st. 151). Cilj ove istrage je osiguranje djelotvorne zaštite prema odredbama domaćeg zakona i „u onim slučajevima u kojima su upleteni državni organi, predviđanje njihove odgovornosti“ za činjenice koje su u njihovoj nadležnosti (vidi Evropski, sud za ljudska prava, *Mastromatteo protiv Italije*, presuda od 24. oktobra 2002. godine, stav 89; i *Nachova i dr. protiv Bugarske*, presuda od 26. februara 2004. godine, stav 110).

143. Evropski sud je naglasio da član 2. Evropske konvencije zahtjeva da su nadležna tijela u slučaju nasilne smrti dužna, provesti službenu učinkovitu istragu čija forma i sadržaj zavisi od okolnosti konkretnog slučaja. Prema stavu Evropskog suda da bi se

istraga mogla smatrati učinkovitom u smislu člana 2. Evropske konvencije prvenstveno mora biti „odgovarajuća“, odnosno tokom istrage moraju biti utvrđene sve relevantne činjenice, te kada je to moguće istraga mora dovesti do identifikacije počinitelja i njihovog kažnjavanja. Nadalje, nadležne vlasti moraju poduzeti sve razumne mjere putem kojih će pribaviti i osigurati dokaze u predmetnom slučaju. Zaključci istrage moraju biti utemeljeni na nezavisnoj objektivnoj i temeljnoj analizi predmeta. Nadležna tijela koja provode istragu moraju biti nezavisna od ostalih osoba koje bi mogle, na bilo koji način, biti povezane sa predmetom i to ne samo u hijerarhijskom nego i u praktičnom smislu. Istraga mora biti provedena ažurno i pravodobno. Istraga mora biti dostupna porodici žrtve u onoj mjeri u kojoj je potrebno za zaštitu njihovih prava. Štaviše, u određenim okolnostima istraga mora biti podvrgnuta i „oku javnosti“. Stoga će Ustavni sud u okolnostima konkretnog predmeta, a polazeći od navoda apelanta ispitati da li su zadovoljni navedeni standardi istrage.

144. Takođe, prije razmatranja konkretnog predmeta Ustavni sud podsjeća na praksu Evropskog suda (vidi predmet *Šilih protiv Slovenije* aplikacija broj 71463/01, od 9. aprila 2009. godine) u kojem je Evropski sud naveo da je procesna obaveza sprovođenja djelotvorne istrage po osnovu člana 2 prerasla u zasebnu i samostalnu obavezu. Iako je pokreću radnje koje se tiču materijalnih aspekata člana 2. ona može da dovede do utvrđivanja zasebne i nezavisne “povrede” u smislu presude iz predmeta *Blečić protiv Hrvatske*, te je Evropski sud zaključio da procesna obaveza iz člana 2. predstavlja odvojivu obavezu koja proističe iz člana 2 Evropske konvencije.
145. Dakle, kako bi razmotrio standarde ustanovljene članom 2. Evropske konvencije, Ustavni sud najprije primjećuje da je apelacija podnijeta Ustavnom sudu godinu dana od događaja koji je predmet istrage, te je istraga još u toku. Još uvijek se ne zna izvršilac (izvršioc) krivičnog djela, a nadležni organi prikupljaju dokaze i pokušavaju da dođu do nekih konkretnih rezultata. Ustavni sud ukazuje da je u spisu koji je dostavilo Tužilaštvo uočio jako puno radnji koji su poduzete od strane nadležnih organa i Tužilaštva. Pri tome, Ustavni sud ukazuje da se, nakon sprovedene istrage, u skladu sa odredbama ZKP istraga obustavlja ili okončava. U konkretnom slučaju u odnosu na događaj u kojem je sin apelanta izgubio život -kako je već prethodno navedeno istraga je još uvijek u toku.
146. Ustavni sud će najprije ispitati istragu čiju djelotvornost osporava apelant sa dva aspekta-ažurnosti i pravovremenosti. Apelant navodi da je u konkretnom predmetu naredba o sprovođenju istrage donijeta 100 dana nakon što se događaj desio (i da je istraga

bila pod kontrolom MUP-a), te ukazuje na dužinu trajanja istrage (za relevantni period) tri godine u kom vremenu još nije otkriven izvršilac (izvršio) krivičnog djela.

147. U vezi sa navedenim, u odgovoru na apelaciju Tužilaštvo je ukazalo da bez obzira što je naredba o sprovođenju istrage donijeta 100 dana nakon što se događaj desio, radi se o internom aktu tužilaštva, te se pozvao na Odluku Ustavnog suda U-5/16, kao i na stav Vrhovnog suda Republike Srpske u vezi sa navedenim.
148. U vezi sa navedenim, Ustavni sud najprije napominje da je u Odluci U-5/16, od 1. juna 2017. godine (dostupna na www.ustavisud.ba) ispitivao usklađenost odredbi Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine sa Ustavom Bosne i Hercegovine, odnosno Evropskom konvencijom. U navedenoj odluci Ustavni sud je ukazao na sadržaj odredbe člana 216. st. 1. i 2. ZKP BiH (koji je gotovo identičan važećoj odredbi člana 224. st. 1. i 2. ZKP koji se primjenjuje u konkretnom predmetu), te je Ustavni sud zaključio iz sadržaja navedene odredbe da je zakonodavac isključivo „dao“ nadležnost tužiocu za provođenje istrage, te da naredba o provođenju istrage predstavlja odluku tužioca o postojanju osnova sumnje da je određeno lice (ukoliko je poznato) počinilo određeno krivično djelo, predstavlja plan provođenja istrage, te razradu istražnih radnji. Ustavni sud je takođe ukazao da zakon nije predvidio obavezu dostavljanja naredbe o provođenju istrage, te da nisu propisane sankcije u slučaju ako tužilac ne donese naredbu o provođenju istrage. Iz navedene analize proizlazi da je naredba o provođenju istrage interni i pripremni akt tužioca. Nadalje, Ustavni sud je uočio da samo donošenje naredbe o provođenju istrage ne proizvodi nikakve posljedice za osumnjičenog u smislu ograničenja određenih njegovih prava. Ustavni sud je utvrdio da je odredba člana 216. stav 2. ZKP BiH u skladu sa odredbama člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i čl. 6. i 13. Evropske konvencije.
149. U odnosu na konkretni predmet, Ustavni sud najprije ukazuje da se na djelotvornost istrage žali apelant, kojem je sin smrtno stradao, i nadležno tužilaštvo vodi istragu u vezi sa tim događajem. Apelant je u apelaciji, a kasnije i kroz naknadno dostavljene podneske ukazivao na nepravovremenost poduzimanja određenih radnji od strane Tužilaštva. Ustavni sud u vezi sa navedenim primjećuje da u spisu postoje dokazi koji ukazuju da je Tužilaštvo od nadležnog suda tražilo izdavanje određenih naredbi, ali je nadležni sud odbio jer tužilaštvo nije navelo u odnosu na koje djelo postoje osnovi sumnje (vidi tačku 28. odluke). Takođe, da je naredba o sprovođenju istrage bila značajna za samu istragu i poduzimanje svih potrebnih radnji jasno proizilazi i iz samog odgovora Tužilaštva koje

navodi „[...] tužilaštvo je od prvog dana počelo provoditi pojedinačne istražne radnje da bi došlo do osnova sumnje za ubistvo i tada i formalno donijelo naredbu o sprovođenju istrage **koja nam je bila i potrebna radi provođenja drugih istražnih radnji za određena lica, te raznih pretresa i vještačenja**. Iz samog odgovora Tužilaštva, kao i dokaza u spisu jasno proizilazi da je Tužilaštvu u konkretnom slučaju ipak bila potreba naredba o sprovođenju istrage, te je znači period od 100 dana, koliko ista nije donijeta u konkretnom predmetu uticao da se određene istražne radnje ne mogu poduzeti. Ustavni sud u ovom trenutku se neće očitovati da li je „kašnjenje“ u poduzimanju određenih istražnih radnji u postupku bilo od značaja u daljnjem toku postupka, odnosno da li je uticalo na rasvjetljavanje okolnosti u vezi sa događajem, ali sama činjenica da prvih 100 dana Tužilaštvo nije imalo „formalno“ naredbu o sprovođenju istrage dovodi u sumnju pravovremenost i ažurnost u postupanju. Pri tome, Ustavni sud podsjeća da je kod ovakvih djela upravo najvažnije promptno reagovanje odmah nakon samog događaja, te Ustavni sud nalazi, da ovakav postupak nije u skladu sa obavezom koja proizilazi iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije.

150. Dakle, u konkretnom predmetu, koji je od početka imao određene „kontraverze“ koje je apelant iznio u apelaciji (pres konferencija MUP-a, iznošenje određenih „informacija“), a što je potvrdilo i Tužilaštvo, te „nedjelovanje“ Tužilaštva u smislu donošenja naredbe za sprovođenje istrage – dovelo je do nepovjerenja apelanta, kao i javnosti u istragu i to na samom početku istrage. Tužilaštvo nije dalo jasan i uvjerljiv odgovor zašto se čekalo 100 dana da se donese naredba, iako tvrdi da je poduzimalo radnje. Ovo pogotovo jer je naredba donijeta nakon pristizanja nalaza iz Zagreba, a na šta su upućivali i dokazi prikupljeni do tada (kako je navedeno u odgovoru tužilaštva). Pri tome, Ustavni sud ostaje kod ranije iznijetog stava da je naredba o sprovođenju istrage interni akt tužilaštva, da predstavlja „plan“ istrage i da je logično da bude dostupna samo tužilaštvu. Tužilaštvo je takođe navelo da je nakon što je zaprimilo Izvještaj o smrti sa priložima formiralo spis u „KTA“ upisnik, što znači da je nedefinisano krivično djelo. Međutim, u okolnostima konkretnog predmeta, Ustavni sud ne može da prihvati da je upravo ovakvo postupanje odgovarajuće, jer Tužilaštvo u odgovoru navodi „Kada smo pregledali izvještaj materijal saglasni smo bili da se tu ne može donijeti naredba o nesprovođenju istrage [dalje se ukazuje na određene indicije u spisu, odnosno da je David Dragičević slao poruke „ako mi se nešto desi kriv je F.Ć.“]. Nismo mogli odmah donijeti ni naredbu o sprovođenju istrage

za ubistvo, jer nismo imali potpuno osnova sumnje za istu, u dokazima koji su dostavljeni“.

151. Ustavni sud konstatuje da se zbog okolnosti da je tužilaštvu trebalo 100 dana da „definiše“ osnove sumnje u odnosu na konkretno krivično djelo (ubistvo), te da slijedom toga „formalno“ donese naredbu o sprovođenju istrage, nisu mogle ni poduzeti sve potrebne istražne radnje. Ustavni sud opet napominje da ne može u ovom trenutku tvrditi da je - zbog činjenice da 100 dana od događaja nije donijeta naredba o sprovođenju istrage, odnosno nije bilo definisano krivično djelo - stanje stvari još nerazjašnjeno, ali imajući u vidu pozitivnu obavezu države da odmah, bez odlaganja pristupi pronalaženju i otkrivanju činjenica i dokaza koji mogu dovesti do rasvjetljavanja događaja, Ustavni sud smatra da ova obaveza u konkretnom slučaju nije ispunjena.
152. Dalje, apelant u apelaciji navodi da je istraga neadekvatna (samim tim do danas nije rezultirala bilo kakvom tužilačkom odlukom) niti je apelantu poznato da li je kolegijum tužilaštva preduzeo potrebne mjere da bi se ta istraga okončala. Ustavni sud primjećuje da je Tužilaštvo u toku istrage preduzelo jako puno radnji, ali još su nepoznati izvršioци i istraga je tri godine nakon što se događaj desio još u toku. Istraga se vodi zbog krivičnog djela ubistva na štetu Davida Dragičevića, što podrazumijeva i traži vrlo ozbiljan pristup u rasvjetljavanju činjenica predmeta. Ipak, Ustavni sud mora uzeti u obzir i dužinu trajanja istrage, u kontekstu člana 2. Evropske konvencije.
153. U vezi sa navedenim Ustavni sud primjećuje da iz dostavljenog spisa predmeta, kao i iz odgovora Tužilaštva proizilazi da je to tužilaštvo, odnosno glavni tužitelj Tužilaštva „na Kolegiju Republičkog tužilaštva informisao o stanju spisu (kada sam dobio izvještaj) i tražio zbog ozbiljnosti predmeta i protesta dijela javnosti da se odredi jedan tužilac koji će koordinirati radom postupajućeg tužioca u ovom predmetu“. Dakle o istrazi, na samom početku, je upoznat kolegijum Republičkog tužilaštva, te je bio uključen (i) jedan tužilac Republičkog tužilaštva.
154. Ustavni sud primjećuje da je zakon predvidio - kako bi se istraga okončala, odnosno kako bi se došlo do tužilačke odluke - mogućnost koja je propisana odredbom člana 233. stav 2. ZKP. Navedena odredba glasi „Ako se istraga ne završi u roku od šest mjeseci od donošenja naredbe o sprovođenju istrage, potrebne mjere da bi se istraga okončala, preduzeće kolegijum tužilaštva.“. Ustavni sud primjećuje da ova odredba u svakom slučaju štiti osumnjičenog, te ukazuje na svoj ranije iznijeti stav da istraga ne može trajati

vječno (vidi, inter alia AP-523/19, od 11. juna 2019. godine, tačka 37. i gore citirana odluka U-5/16, od 1. juna 2017. godine). Prema mišljenju Ustavnog suda navedena odredba nema ograničenja u vezi sa činjenicom da je naredba o sprovođenju istrage donijeta protiv nepoznatog počinioca. Takođe, Ustavni sud nalazi da osim što štiti osumnjičenog od „vječnog“ trajanja istrage ova odredba nesporno utiče na „okončanje istrage“. To znači da bi kolegijum tužilaštva u slučaju kada istraga traje duže od šest mjeseci morao biti upoznat sa razlozima trajanja istrage, razlozima zašto ista nije okončana, ali bi kolegijum takođe trebao da utvrdi „potrebne mjere da bi se istraga okončala“. To je u interesu osumnjičenog, ali u svakom slučaju, kao u konkretnom predmetu je (i) u interesu oštećenog. To, takođe, može podvrgnuti istragu „kritici“, može doprinijeti novim idejama i prijedlozima, ali i istragu čini otvorenijom odnosno „javnom“ i to prvenstveno za tužioce koji se sa istom upoznavaju, a što je sve u sklopu garancija koje su sadržane u članu 2. Evropske konvencije.

155. Imajući u vidu navode iz apelacije, kao i činjenice koje proizilaze iz dostavljenog odgovora Ustavni sud primjećuje da je odredba člana 233. stav (2) ZKP sasvim jasna i da određuje postupanje „ako se istraga ne završi u roku od šest mjeseci od donošenja naredbe o sprovođenju istrage potrebne mjere da bi se istraga okončala poduzeće kolegijum tužilaštva“. Međutim, u konkretnom predmetu proizilazi da Tužilaštvo nije postupilo po navedenoj odredbi, odnosno o tome nije obavijestilo Ustavni sud. Stoga, kako bi pružilo sve garancije da istraga zadovoljava standarde u proceduralnom aspektu, Tužilaštvo mora ispoštovati i zakonom propisane mogućnosti koje bi mogle uticati na ovaj aspekt, odnosno postupati po odredbama koje mogu dovesti do okončanja istrage, ili neke druge tužilačke odluke, ili jednostavno do završetka istrage.

156. Konačno, kako bi ispitao poštivanje obaveze koju državama, odnosno njenim organima nameće član 2. Evropske konvencije, i to pozitivne obaveze da djeluje kada ima saznanje o nasilnoj smrti, te da po službenoj dužnosti provede učinkovitu istragu o okolnostima smrti, Ustavni sud primjećuje da je istraga pokrenuta i da je u toku. To nije obveza u pogledu rezultata, već obveza u pogledu sredstava (*Tahsin Acar protiv Turske* [VV]; *Jaloud protiv Nizozemske* [VV]). Međutim, vlasti moraju poduzeti sve razumne korake koje mogu kako bi osigurale dokaze vezane uz incident uključujući, inter alia, iskaze svjedoka, forenzičke dokaze i, kad je to primjereno, obdukciju koja rezultira potpunim i tačnim zapisnikom o povredama te objektivnom analizom kliničkih nalaza, uključujući uzrok smrti (*Armani Da Silva protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [VV]). Svaki

nedostatak u istrazi koji umanjuje mogućnost da se u istrazi utvrdi uzrok smrti ili odgovorna osoba ili osobe dovodi do opasnosti da povrijedi taj standard (*Al-Skeini i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [VV], stav 166., predstavka broj 55721/07, presuda od 7. jula 2011. godine).

157. Primjenjujući navedene standarde na konkretan predmet Ustavni sud primjećuje da apelant u apelaciji navodi brojne propuste u istrazi (vidi tačku 115. ove odluke), koji ukazuju na njenu nedjelotvornost. Generalno, apelant smatra da se događaj nije desio na način kako Tužilaštvo navodi u naredbi o sprovođenju istrage. Tužilaštvo vodi istragu, ali je u odgovoru na apelaciju istaklo „želimo da naglasimo i evidentne propuste OSL u ovom predmetu koji su otežali rasvjetljavanje okolnosti kako se ovaj događaj desio“. Nadalje je navedena konferencija za štampu MUP, koja je neuobičajena i održana bez saglasnosti, znanja i prisutnosti postupajućeg tužioca; propusti nakon prijave krađe u kući Đ.R., jer policija nije obavila uviđaj i uzela nadzorne kamere, već je to radio Đ.R. „a onda sa komšijom A.K. nešto brisao i ispravljao“; kod provođenja obdukcije dva pripadnika MUP-a su neovlašteno bacili dio odjeće Davida Dragičevića; kriminalistička obrada nekih lica, posebno Đ.R. i F.Ć. nije urađena odmah i detaljno, a tokom provođenja istrage tužilaštvo je utvrdilo da se ne radi o provalnoj krađi već o nekoj raspravi jer je David Dragičević došao u kuću Đ.R. i tu se zadržao 50 minuta. Pri tome, Tužilaštvo je navelo kako određene propuste i radnje „nije moglo spriječiti“.
158. Dakle, iako Ustavni sud iz dostavljene dokumentacije može zaključiti da je Tužilaštvo poduzelo mnogobrojne radnje u istrazi, nesporno je da je istraga nakon tri godine još u toku, a Tužilaštvo koje vodi istragu „priznaje“ propuste. Ustavni sud nalazi da svaki propust u istrazi ne znači i njenu nedjelotvornost, ali ipak smatra da bi se onda u tom pogledu trebala otkloniti svaka sumnja. Ustavni sud napominje da je svrha istrage, rasvjetljavanje okolnosti pod kojima se događaj desio, te eventualno otkrivanje izvršilaca i njihovo privođenje pravdi i kažnjavanje. Pri tome Ustavni sud napominje da prema praksi Evropskog suda ne radi se o obavezi rezultata, nego o obavezi sredstva.
159. Ustavni sud ne može i ne želi da preuzme ulogu tužioca, odnosno tužilaštva koji vodi slučaj. Međutim, Ustavni sud smatra ukoliko je Tužilaštvo priznalo određene propuste treba ispitati da li isti utiču na samu istragu, odnosno na činjenicu da je ista nakon tri godine još u toku. Pri tome Ustavni sud polazi od naredbe za sprovođenje istrage donijete protiv više NN izvršilaca, zbog postojanja osnova sumnje da su 18. marta 2018. godine oko 04,00 časova u ulici Velibora Janjetovića Janje (i dalje kako je precizirano u vezi sa

mjestom događaja) verbalno, bijesnim i histeričnim glasom napali Davida Dragičevića upućujući mu prijetnje, te su i fizički napali na oštećenog, pa je oštećeni uslijed takvog napada i verbalnih prijetnji, plašeći se za svoj život bježao od izvršilaca i pao niz strmu obalu rijeke Crkvene u nabujalu rijeku, ili su ga izvršiooci gurnuli u rijeku, da bi ukratko nakon dospijea u vodu kod oštećenog nastupila smrt uslijed utopljenja. Dalje su dati razlozi za navedeno i dokazi iz kojih proizilaze osnovi sumnje (svjedoci, provedena vještačenja, zapisnik o uviđaju, videozapisi nadzorne kamere, nalaz vještačenja po vještaku iz Slovenije i ostalo kako je navedeno u naredbi o sprovođenju istrage), te je na strani 3. navedeno „ Iz nalaza vještačenja video zapisa nadzornih kamera u Ulici Velibora Janjetovića i to nadzornih kamera objekata „Apartmani Vesto“ i objekta servisa motornih vozila „MK servis“, izvršenog od strane vještaka Gregora Kovača, kao i drugih dokaza, proizilazi da je oštećeni David Dragičević u kritično vrijeme bio u Ulici Velibora Janjetovića, te da je prošao pored kuće vlasništvo Míomira Kurušića“. Kao što je prethodno navedeno, apelant u cijelosti osporava da se događaj desio na način kako je to opisano u naredbi Tužilaštva. Ustavni sud opet ukazuje da nadležno tužilaštvo vodi istragu i provelo je brojne dokaze, te je iz prikupljenih dokaza došlo do ovakvog svog zaključka. Ipak, Ustavni sud ne može a da ne primijeti sljedeće:

160. Naredba je usko vezana za događaj od 18. marta 2018. godine, oko 04,00 na tačno navedenoj lokaciji. Dalje, u naredbi se kao dokazi navode video zapisi nadzornih kamera „Vesto“ i „MK servis“ kao dokaz da je David Dragičević u kritično vrijeme bio u ulici Velibora Janjetovića. Apelant navodi da nije provedeno forenzičko vještačenje autentičnosti svih pribavljenih video snimaka na kojima se vidi „lažni“ David Dragičević i nije rasvijetljena uloga Đ.R. koji prijavljuje policiji nepostojeću krađu pa zatim po nalogu pripadnika MUP-a angažuje lice A.K. za skidanje snimaka video nadzora sa određenih objekata. Tužilaštvo je navelo (kao propust) da policija nije izuzela nadzorne kamere u blizini kuće kada je prijavljena krađa, već je to uradio sam Đ.R., a onda je sa svojim komšijom A.K. nešto brisao i ispravljao. Tužilaštvo nije znalo šta je brisano niti je uspelo otkriti vještačenjem u Norveškoj, kako je navedeno u odgovoru Tužilaštva.
161. Takođe, kada se šire sagleda cjelokupni događaj Ustavni sud primjećuje, a što nesporno proizilazi i iz spisa predmeta i odgovora Tužilaštva - da je Đ.R. prijavio krađu kuće, da policija nije obavila uviđaj, te je kasnije Tužilaštvo otkrilo da se ne radi o provalnoj krađi „već o nekoj raspravi“, odnosno da je David Dragičević došao u kuću Đ.R. „i to iza kuće, preko balkona, gdje je išao i [R.]“gdje se zadržao oko 50 minuta.

Apelant ukazuje da nije rasvijetljena uloga Đ.R.. Tužilaštvo priznaje, i to više od godinu dana nakon što se događaj desio da „kriminalističko –tehnička obrada nekih lica, a posebno [Đ.R.] nije urađena odmah i detaljno“.

162. Ustavni sud u vezi sa navedenim upućuje i na odluku AP-5509/18, od 27. februara 2019. godine, u kojoj je apelant bio A.K., koji je osporavao rješenja o pritvoru, te je Ustavni sud utvrdio povredu člana II/3.d) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 5. Evropske konvencije. U navedenoj odluci Ustavni sud, između ostalog konstatuje sljedeće:

*43. Nadalje, Ustavni sud zapaža da je u obrazloženju osporenog rješenja ostao samo [Đ.R.] kao „nalogodavac“ apelantu da preduzme određene radnje u vezi s „brisanjem“, a što je apelant, kako sud navodi, mogao odbiti jer je lice od 35 godina „koje je kao takvo potpuno svjesno kakve radnje preduzima i da te radnje mogu da budu rizične u smislu vršenja krivičnog djela koje mu se stavlja na teret [...]“. Pri tome, Ustavni sud primjećuje da **sud apelantu određuju pritvor, a ulogu čovjeka po čijem nalogu je apelant radio ([Đ.R.]), kako proizlazi iz osporenih rješenja, tek treba da istraži Tužilaštvo.** Pri tome, Ustavni sud primjećuje da među dokazima na koje se sud pozvao nije navedena izjava [Đ.R.], te je nejasno kako u ovakvom predmetu, u kojem se apelantove radnje vezuju za izvršenje po nalogu [Đ. R.], nije uzeta izjava od tog lica.“*

163. Nadalje, apelant ukazuje da nije rasvijetljena okolnost da je David Dragičević putem Instagrama svom prijatelju i svom rođaku neposredno prije nestanka poslao poruke da mu prijeti opasnost jedino od lica F.Ć., a da lice F.Ć. nema alibi za noć. Tužilaštvo u odgovoru na apelaciju više od godinu dana nakon događaja priznaje da (i) u odnosu na F.Ć. kriminalističko-tehnička obrada nije urađena odmah i detaljno.

164. Takođe, Ustavni sud primjećuje da apelant navodi propuste u vezi samog uviđaja prilikom pronalaska beživotnog tijela Davida Dragičevića. U spisu predmeta je zapisnik o uviđaju (vidi tačka 17. ove odluke), u kojem je u dijelu zapisnika „zatečeno stanje“ navedeno „Lice mjesta je u potpunosti izmijenjeno na način da su nakon dojave građana pripadnici vatrogasne brigade Banja Luka izvukli tijelo na obalu a potom je od strane mrtvozornika Miljković dr. Saša (prije dolaska uviđajne ekipe) izvršen pregled leša“. Ustavni sud u ovom dijelu želi da ukaže da se kasnije pojavilo kao sporno pitanje (vidi tač. 70. i 115. ove odluke) da li je mrtvozornik predao izvještaj pripadniku MUP-a, da li je

isti izgubljen, da li je mrtvozornik pronašao predmete koji su kasnije prilikom obdukcije nađeni i drugo.

165. Ustavni sud takođe ukazuje da Tužilaštvo u odgovoru na apelaciju navodi da su dva pripadnika MUP prilikom obdukcije pakujući odjevne predmete Davida Dragičevića bacili „njegove gaće“, a što je Tužilaštvo otkrilo u toku provođenja istrage i „nije moglo spriječiti“.
166. Iako se Tužilaštvo pokušava opravdati da određene propuste nije moglo spriječiti, ili da je podiglo optužnicu protiv određenih lica, Ustavni sud sa aspekta utvrđivanja djelotvornosti istrage mora da primijeti da se ovdje ipak radi o propustima koji su mogli uticati na samu istragu kao i na činjenicu da ista traje tri godine, a još se ne zna izvršilac/izvršioци. Pri tome, kako je Ustavni sud naveo u svojoj odluci AP-3546/17, za (ne)djelotvornost istrage ne mora postojati „zavjera“, sistemsko zataškavanje ili ciljano prikrivanje ubistva ili bilo kojeg djela. Dovoljno je da sveukupnost (čak i manjih) propusta, nemara, nestručnosti, te nepreduzimanja potrebnih radnji ne dovedu do rezultata ili dovedu do pogrešnih rezultata istrage.
167. Kako je to navedeno u prethodnim tačkama ove odluke, u konkretnom predmetu zaista postoje „nesporni“ propusti u djelovanju Tužilaštva, odnosno lica nad kojima Tužilaštvo „vrši nadzor“ i to od samog početka događaja, od prvih poduzetih radnji u istrazi. Istraga traje tri godine. S obzirom da istraga traje tri godine, respektujući nadležnost i sposobnost tužilaštva da rasvijetli okolnosti pod kojima je život izgubio sin apelanta, Ustavni sud ipak ne može ne primjetiti da navedeni propusti (više ili manje sporni, a pogotovo oni nesporni), u kontekstu cjelokupnog događaja izazivaju ozbiljnu sumnju u samu djelotvornost istrage. Takođe, Ustavni sud primjećuje da su propusti u istrazi „otvarali“ vrata za nove sumnje (pogotovo kod apelanta) i nove dileme u predmetu, koje su nesporno morale uticati i na sam rad Tužilaštva da riješi i ono za čim ne bi bilo potrebe da se rješava, da nije bilo propusta. Stoga, Ustavni sud nalazi da su propusti takvi da su mogli uticati na samu djelotvornost istrage.
168. Ustavni sud u konkretnom predmetu u ovoj fazi postupka zaključuje da u istrazi Tužilaštva u predmetu broj T13 0 KTN 0040438 18 nisu ispoštovane sve garancije iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije.

169. Imajući u vidu zaključak o povredi prava apelanta iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije, Ustavni sud nalazi da nije potrebno u ovom momentu dalje da ispituje ostale navode apelanta.
170. Ustavni sud takođe nalazi za potrebno da još jednom napomene da je ova odluka donijeta imajući u vidu navode apelanta koji je ukazivao na postojanje nedjelotvorne istrage koju vodi Tužilaštvo, koje je sebe smatralo nadležnim i da je obuhvaćen period do 2. marta 2021. godine (vidi tačku ove odluke 138.). Stoga Ustavni sud neće naložiti poduzimanje bilo kakvih koraka Tužilaštvu, iako napominje da su standardi navedeni ovom odlukom obavezujući za bilo koje tužilaštvo koje postupa u bilo kom predmetu, kako bi bile ispoštovane garancije iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije.

VIII. Zaključak

171. Ustavni sud zaključuje da u okolnostima konkretnog slučaja postoji kršenje prava apelanta iz člana II/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 2. Evropske konvencije, kada je Tužilaštvu trebalo 100 dana da „definiše“ krivično djelo u odnosu na koje postoje osnovi sumnje i da donese formalnu naredbu o sprovođenju istrage, te je istraga i nakon tri godine od događaja još u toku, a Kolegijum tužilaštva nije postupio u skladu sa odredbom člana 233. stav 2. ZKP, te kada je (i) Tužilaštvo priznalo određene propuste u istrazi za koje je Ustavni sud utvrdio da su takvi da dovode u pitanje djelotvornost same istrage.
172. Na osnovu člana 59. st. (1) i (2) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.
173. Prema članu VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.